

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

﴿مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ﴾

“Ey halkım, Allah’ın Davetçi’sine uyun!”

(Ahkâf, 46/31)

اركب معنا

TEVHİD GEMİSİ

BİN VE KURTUL!

ارکب معنا

Özgün Adı:

İrkeb Ma'nâ

Te'lîf: Prof. Dr. Muhammed el-Arîfî

Yayıncı: Guraba

Çeviri: Ahmet İhsan Dündar

Yayına Hazırlık: Guraba

Sayfa Düzeni: Guraba

Kapak: Ahmet Mayalı

Baskı-Cilt: Step Ajans Matbaacılık

Guraba Yayınları: 85

ISBN: 978-975-8810-62-8

Birinci Baskı

M.2009/ H. 1430

Her Hakkı Saklıdır

GURABA YAYINCILIK SAN. TİC. LTD. ŞTİ.

Çatalçeşme Sk. Defne Han 27/9

Cağaloğlu – İstanbul

PK. 591 SİRKECİ

Tel: (0212) 526 06 05 Fax: 522 49 98

www.guraba.com.tr

e-posta:gurabayayinlari@gmail.com

Prof. Dr. Muhammed el-Arîfî

TEVHİD GEMİSİ BİN VE KURTUL!

Çeviri

Ahmet İhsan Dünder

الغُرَابَا
guraba

NEDEN GURABA?

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

«بَدَأَ الْإِسْلَامُ غَرِيبًا وَسَيَعُودُ كَمَا بَدَأَ، فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ». (رواه مسلم)

وفي رواية الترمذي:

«فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ، الَّذِينَ يُصْلِحُونَ مَا أَفْسَدَ النَّاسُ مِنْ بَعْدِي مِنْ

سُنَّتِي».

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem
şöyle buyurmaktadır:

«İslam garib olarak başladı. Başladığı hale
geri dönecektir. O halde müjdeler olsun
Guraba'ya /gariblere!»

[Müslim, Kitâbu'l-İmân]

Tirmizî rivâyetinde:

«Guraba'ya/gariblere müjdeler olsun! Onlar,
benden sonra sünnetimden insanların
bozdukları şeyleri düzelterlerdir.»

[Tirmizî, İmân]

TAKDİM

Allah’a hamd; Rasûlullah’a salât ve selam olsun.

İlk olarak;

Gamlı ve kederli olarak yanıma oturdu. Sonra: “Hocam, gurbetten bıktım artık.” dedi. “Allah seni bir an önce ailene ve ülken kavuşturacaktır.” dedim.

Duygulandı ve ağladı. Sonra da: “Ama Hocam, Allah’a yemin ederim ki onların beni, benim de onları ne kadar özlediğimi bir bilsen.

Düşünebiliyor musun, annem falan şeyhin türbesinde benim için dua etmek ve benim geri dönmemi dilemek üzere dört yüz milden fazla yol kat etmiş! O şeyh öldükten sonra bile duaları kabul edilen, sıkın-

tıları gideren, dua edenlerin duasını işiten mübarek bir adamdır!

İkinci olarak;

Hocamız Allâme Abdullah el-Cibrîn bana şunu anlatmıştı: Arafat Meydanı'nda idim. İnsanlar dua edip ağlıyorlardı. Bedenlerini ihramlarla sarmışlardı. Ellerini Meliki Allâm'a doğru kaldırmışlardı.

Böylesine bir huşu ve hudû içerisinde iken, gökten rahmet inmesini dilediğimiz sırada.

Kemikleri incelmış, bedeni zayıflamış, beli bükülmüş, ihtiyar bir adam dikkatimi çekti. "Allah'ın veli kulu falan kimse! Sıkıntımı gidermeni diliyorum senden. Bana şefa'at et. Bana merhamet et." diyip duruyor ve hüngür hüngür ağlıyordu. Bedenimi bir titreme aldı. Tüylerim ürperdi. "Allah'tan kork!" diye seslendim, "Allah'tan başka bir varlığa nasıl dua edersin? İhtiyaçlarını Allah'tan başkasından nasıl dileyebilirsin? Bu veli de senin gibi yaratılmıştır, sahibi olan

bir kuldur. Seni işitemez. Sana cevap veremez. Hiçbir ortağı olmayan, bir tek Allah'a dua et!"

Bana döndü ve "Karışma bana ihtiyar! Sen bu şeyhin Allah katındaki değerini bilmiyorsun. Ben, kesin olarak inanıyorum ki bu şeyhin izni olmadan gökten tek bir damla düşmez; yerden tek bir tohum bitmez." dedi.

O bunları söyleyince "Allah yücedir. Allah'a ne bıraktın ki? Allah'tan kork!" dedim. Benim bu söylediklerimi duyunca arkasını dönüp gitti.

Üçüncü, dördüncü ve beşinci olarak;

İşte önünüzdeki bu yapraklarda bu gibileriyle ilgili haberler... Subhânallah! Mevlalarından başka varlıklara sığınan, ihtiyaçlarını ölülerinden dileyen bu insanlar nasıl bir inanca sahipler ve ne yapmaya çalışıyorlar?

Sıkıntıları olduğu zaman çürümüş ke-

miklere, cansız bedenlere yöneliyorlar. Ana karnındaki ceninin dahi hareketlerini gören. Sıkıntısı olanların duasını duyan. Kul-larının kendisinden başkasına dua etmelerine razı olmayan, Meliki Hakkı Mubîn olan Allah karşısındaki konumları nedir?

İstersen ümmetin hâline ağla! İslâm bel-delerine şöyle bir bak! Türbeler, makamlar, kabirler, mezarlar göreceksin. Şiddet an-larında sığınılacak; sıkıntılı durumlarda ba-rınılacak yerler hâline getirilmişler.

Yaşı küçük olanlar bu türbe ve makam-lar üzere yetişmiş; büyükler de bu hâl üzere yaşlanmışlar.

Buradaki sözlerimiz, fısıltılarımız, ko-nuşmalarımız, çağrılarımız onlara yönelik-tir. Bu haykırışımız, yakarışımız ve çağrı-larımız böylesi olumsuz davranışlar içinde boğulan erkeklere ve kadınlara yöneliktir.

Böyleleri dalgalar çarpmış da yollarını kaybetmiş tekneler gibidir.

En nihayetinde de kurtuluş gemisinden

geri kalmış ve müşrik olarak hayata gözlerini yummuşlardır. Ama kendilerinin Müslüman olduğunu sanmaktadırlar.

Bu gemi, Nuh'un gemisi gibi olan tevhid gemisidir. Bu gemiye binen kurtulur; geri kalan helak olur. İslâm ülkelerinde nicelerini gördük. Akraba, kardeş, komşu, dost... İyi şeyler yaptıklarını sandıkları hâlde dünya hayatında sapıtıp gitmişlerdi.

İşte bu sebeple elinizdeki kitap hiçbir ortağı bulunmayan bir ve tek olan Allah'a ibadet etmeleri için bu insanlara bir çağrı olarak kaleme alınmıştır.

Prof. Dr. Muhammed el-Arîfî

Akîde ve Çağdaş Ekoller Doktoru

arefe@arefe.com

ÇIRPINAN DENİZ

Dünya müşriklerle doluydu. Biri puta dua ediyordu. Öteki bir mezara ümit bağılıyordu. Bir diğeri insana ibadet ediyordu. Bir başkası da ağaca tazim gösteriyordu.

Rableri bu insanlara baktı. Arap acem hepsine gazap etti. Sadece ehli kitabın tevhid ehli olarak kalanları müstesnaydı.

Bu şaşkınlardan biri de efendilerden biri olan Amr b. Cemûh idi. Menaf adında bir putu vardı. Ona kurbanlar sunar, önünde secdelere kapanırdı.

Menaf, sıkıntılı anlarında Amr'ın sığınağı, ihtiyaç duyduğunda barınağıydı.

Odundan yaptığı bir puttu Menaf... Fakat ailesinden de malından da çok severdi...

Amr bu putu kutsallaştırmada, süsleyip güzel kokular sürmede ve elbiseler giydirmede oldukça ileri gidiyordu... Dünyayı tanıdığı andan itibaren altmış yaşını geçene dek bu hâl üzere devam etti.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekk'e'de peygamber olarak vazifelendirilip Mus'ab b. Umeyr radiyallâhu anh'ı davetçi ve öğretici olarak Medine hâlkına gönderince Amr b. Cemûh'un haberi olmadan üç oğlu anneleri ile birlikte Müslüman oldu.

Babalarına gidip öğretici olarak gelen davetçiyi haber verdiler; Kur'an okudular. "Babacığım, insanlar ona tabi oldular. Onun peşinden gitmek hakkında sen ne dersin?" dediler.

"Menaf'a danışmadan bir şey diyemem. Bakacağım bakalım ne diyor?" dedi.

Daha sonra Amr kalktı ve Menaf'ın yanına gitti. Putlarıyla konuşmak istediklerinde putun arkasına yaşlı bir kadın koyarlardı. Bu yaşlı kadın sözde putun kendisine

ilham ettiklerini söyleyerek cevap verirdi.

Amr, topallayarak Menaf'a doğru yürüdü. Ayaklarından biri ötekinden daha kısaydı. Sağlam ayağı üzerinde dikilerek putun önünde saygı ve hürmetle durdu. Sonra puta övgü ve metihlerde bulundu. Ardından da "Ey Menaf! Hiç şüphesiz sen bu gelen adamdan haberdarsın. Senden başkası için bir kötülük istememektedir. Bizi sana ibadet etmekten alıkoyuyor. Ey Menaf! Bana ne yapacağımı işaret et!" dedi. Ama put hiçbir şey söylemedi. Amr söylediklerini tekrarladi. Fakat put yine bir şey de-
medi. Sonra Amr "Herhalde kızdın. Ben de öfken yatışana kadar birkaç gün sana bir şey söylemem." dedi.

Sonra bırakıp çıkıp gitti. Gece olduğunda oğulları Menaf'ın yanına vardılar. Onu alıp götürdüler ve leşlerin, pisliklerin bulunduğu bir çukura attılar. Sabah olunca Amr selamlamak üzere putunun yanına girdiğinde yerinde bulamadı.

Avazı çıktığı kadar bağırdı: “Yazıklar olsun size! Geceleyin ilahımıza bu düşmanlığı kim yaptı?” Ailesi hiç ses çıkarmadı.

Amr korkuya kapıldı. Ne yapacağını bilemedi. Putu aramak üzere evden çıktı. Tepe taklak olmuş vaziyette çukurun içinde buldu. Çıkarıp güzel kokular sürdü ve tekrar yerine götürdü.

Putu “Ey Menaf! Bunu sana kimin yaptığını bir öğrenirsem, rezil edeceğim.” dedi.

Ertesi gece oğulları yine puta doğru yö-neldiler. Götürüp aynı pis çukura attılar.

İhtiyar, sabah olunca putuna baktı, yerinde göremedi. Öfkelenerek tehditler savurdu. Sonra aynı çukurdan putu çıkarıp yıkadı, güzel kokular sürdü.

Gençler, puta her gece aynı şeyleri yapıyorlardı. O da her gün gidip o çukurdan putu çıkarıyordu. Amr durumdan iyice sıkılınca yatmadan önce Menaf’ın yanına gitti ve “Yazık sana Menaf! Keçi bile ken-

dini koruyabiliyor.” dedi ve putun kafasına bir kılıç asarak “Düşmana karşı kendini koru!” dedi.

Gece olunca gençler yine geldiler. Putu götürüp ölü bir köpek leşine bağlayarak pisliklerin toplandığı bir kuyuya attılar. Sabah olunca ihtiyar yine putunu aradı. Putu o hâlde görünce şöyle dedi:

Erkek tilkinin kafasına işediği rab,
Tilkilerin işediği adam düştü bitâp.

Daha sonra Allah’ın dinine girdi ve din meydanında salihlerin yarışına katıldı.

Amr’a bir bakın. Müslümanlar Bedir Savaşı’na çıkmak istediklerinde yaşlı ve topal diye oğulları ona engel oldular. Cihada çıkmak için ısrar etti. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ’in yardımına başvurdu. Rasûlullah da onun Medine’de kalmasını emretti. Böylece Amr, Medine’de kaldı.

Uhud Gazvesi yapılacağı zaman. Amr yine cihada çıkmak istedi. Oğulları yine

engel oldular. Çocukları çok aşırı engel olunca Amr, gözyaşlarına engel olmaya çalışarak Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e gitti. "Ya Rasûlullah!" dedi, "Oğullarım benim seninle beraber cihada çıkmama mani oluyorlar."

Rasûlullah "Allah seni mazur görmüş-tür." dedi.

"Ya Rasûlullah! Allah'a yemin olsun ki bu topallığımla cennette dolaşmayı arzu ediyorum." dedi.

Bunun üzerine Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve selam*, onun cihada çıkmasına izin verdi. Amr silahını aldı ve "Allah'ım, bana şehitlik nasip et! Aileme beni geri döndürme!" dedi.

Savaş meydanına vardıklarında. İki ordu karşılaştı. Kahramanlar haykırdı. Oklar atıldı. Amr karanlıklar ordusuna kılıcıyla darbeler indirmeye, putperestlere karşı savaşmaya başladı. En sonunda bir kafir kendisine yöneldi ve kendisini şehit-

lik makamına erdirecek kılıç darbesini indirdi.

Amr radiyallâhu anh defnedildi ve Allah'ın kendilerine nimet verdikleri kimselerin kervanına katıldı.

Kırk altı yıl sonra Muâviye radiyallâhu anh döneminde. Uhud şehitleri kabristanına şiddetli bir sel baskını olmuş, kabristan suyla dolmuştu.

Müslümanlar, şehitlerin cesetlerini nakletmeye koştular. Amr b. Cemûh'un kabirini kazdıklarında bir de baktılar ki Amr'ın cesedi yumuşacık. Kolları, bacakları bükülmüş vaziyette sanki uyuyor. Toprak bedenine hiçbir zarar vermemiş. Kendisine ayan beyan olan hakka döndükten sonra Allah'ın Amr'a nasıl bir son nasip ettiğini iyi düşün!

“Lâ ilâhe illallâh” sözünü gerçekleştirdince Allah'ın ahiretten önce daha dünyada iken kerametini nasıl izhar ettiğine bakın! Bu kelime, göklerin ve yerin kendisiyle

ayakta durduğu bir kelimedir. Allah'ın, tüm mahlûkatı üzerinde yaratmış olduğu fitratdır. Cennete girme sebebidir. Cennet ve cehennem bu kelime için yaratılmıştır. İnsanlar da müminler ve kâfirler olarak; iyiler ve kötüler olarak bu kelime sebebiyle ayrılmışlardır.

Allah'ın huzurunda şu iki şeyden sorulmadıkça kulun ayakları yerinden bile oynamaz:

Neye ibadet ediyordunuz?

Peygamberlere ne cevap verdiniz?

KURTULUŞ GEMİSİ

Nice insan tevhide gerçekleştirmemesi sebebiyle diğer helak olanlarla birlikte helake yuvarlanmıştır. Din gününe değin lanet edilmeyi hak etmiştir.

Allah, tek rabdir. Kul O'ndan başkasına tevekkül edemez. O'ndan başkasına rağbet duyamaz.

O'ndan başkasından korkamaz. O'ndan başkası adına yemin edemez. O'ndan başkası için adakta bulunamaz. O'ndan başkasına tövbe edemez.

İşte “Lâ ilâhe illallâh” şهادetinin gerçekleştirilmesinin anlamı budur. Bu sebeple Allah Teâlâ, “Lâ ilâhe illallâh” tanıklığını hakkıyla yerine getirene cehennemi haram kılmıştır.

Muâz radiyallâhu anh'a bakın. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ardından yürürken Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* birden arkasına dönüp ona şöyle sordu:

–“Ey Muâz! Allah'ın kullar üzerindeki hakkını, kulların da Allah üzerindeki hakkını biliyor musun?”

– “Allah ve Rasûlü daha iyi bilir.” dedi.

– “Allah'ın kullar üzerindeki hakkı, kulların hiçbir şeyi ortak koşmaksızın kendisine ibadet etmeleri. Kulların Allah üzerindeki hakları da hiçbir şeyi ortak koşmayanların azap görmemesidir.” buyurdu.

Abdullah b. Mes'ûd radiyallâhu anh Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* 'e “Ya Rasûlullah! Allah katında en büyük günah hangisidir?” diye sordu. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, “Seni yaratmış olduğu hâlde Allah'a eş koşmandır.” buyurdu.

Evet, Allah, peygamberleri tevhid için göndermiştir. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: “Biz her toplum içinde 'Allah'a ibadet

edin, tağuttan kaçının!’ diye bir peygamber göndermiştir.”

Tağut; Allah dışında kendisine ibadet edilen her şeydir. Put da olabilir taş da... Mezar da olabilir ağaç da... tevhid, peygamberlerin ilk görevleridir. Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: “Senden önce gönderdiğimiz peygamberlerimize sor (bakalım) Rahman’dan başka ibadet edilecek ilahlar (edinin diye) emretmiş miyiz?”

Bilakis yaratılmışlar, sırf Allah’ı birlemek için yaratılmıştır. Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: “Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım.”

Bütün ameller kabul edilebilmek bakımından tevhide bağlıdır. Allah Teâlâ şöyle buyurur: “Şayet şirk koşmuş olsalardı yapmış oldukları ameller boşa giderdi.”

Tevhidi gerçekleştiren kurtuluşa erer. Nitekim Tirmizî’de yer alan sahih bir kutsi hadiste Allah azze ve celle şöyle buyurmuştur: “Ey âdemoğlu! Dünya dolusunca hata

ile bana gelsen ve bana hiçbir şeyi şirk koşmamış olarak benimle karşılaşsan, ben de sana dünya dolusunca mağfiretle gelirim.”

Tevhidin sahip olduğu bu muazzam önem sebebiyle peygamberler tevhidi kaybetmekten çok korkmuşlardır.

İşte muvahhidlerin atası, putları yerle bir eden, Beyti Haram'ın banisi İbrahim aleyhisselâm, Meliki Allâm'a nasıl yakarıyor. “Beni ve evlatlarımı putlara tapmaktan uzat tut!”. İbrahim aleyhisselâm bile böyleyken kim beladan emin olabilir ki?

SAPIKLIK BAŞLIYOR

Şirk, ilk defa Nuh Kavmi'nde zuhur etti.

Ve Allah Nuh'u peygamber olarak gönderdi. Ona itaat edip Allah'ı tevhid eden kurtuluşa erdi.

Şirk üzerinde kalmayı sürdürenleri ise Allah tufan ile helak etti. İnsanlar, Nuh'tan sonra bir süre daha tevhid üzere devam ettiler. Sonra İblis, bu durumu bozarak fesat tohumlarını yeşertmeye başladı. Kullar arasında şirki yaygınlaştırdı. Allah Teâlâ, müjdeleyici ve uyarıcı olarak peygamberleri göndermeyi sürdürdü. En sonunda da nebiler sonuncusu Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'i gönderdi. O da tevhide davet etti. Müşriklerle cihad etti. Putları kırdı.

O'ndan sonra ümmeti, tevhid üzere de-

vam etti. Tâ ki evliyayı ve salih kulları tazim etmek sebebiyle şirk ümmetin bir kesimine geri dönünceye kadar. Nihayetinde bu kimselerin kabirleri üzerine türbeler inşa edildi. Onlara dualar edildi. İstiğâselerde bulunuldu. Makamlarına adaklar adanıp kurbanlar kesildi.

Bu şirkte de kendi iddialarınca salih zatlarla tevessül ve onlara duyulan sevgi adını verdiler. Onlara besledikleri sevginin ve kabirlerine gösterdikleri tazimin kendilerini Allah'a daha da yakınlaştıracaklarını ileri sürdüler. Bu iddianın ilk müşriklerin de gerekçesi olduğunu unutmuşlardı. O ilk nesil müşrikleri, putları hakkında şöyle diyorlardı: "Biz onlara, bizi Allah'a daha da yakınlaştırmalarından başka bir amaç için ibadet etmiyoruz ki."

Hayret vericidir. Onların bu şirklerini reddettiğin zaman sana: "Kesinlikle hayır, biz muvahhid insanlarız. Rabbimizin kullarıyız" derler. Tevhidin Allah'ın varlığına ve ibadet olunmaya yalnızca Allah'ın müs-

tahak olduğuna inanmak manasına geldiğini sanırlar. Bu anlayış tevhidin ne olduğu ile ilgili kısır bir anlayıştır.

Bu anlayışa göre Ebû Cehil ve Ebû Leheb muvahhiddiler. Zira onlar da Allah'ın ibadete müstahak en büyük ilah olduğuna inanıyorlardı. Fakat bununla beraber Allah'a ulaştıracaklarını ve kendileri için şefaatçi olacaklarını zannettikleri başka ilahları şirk koşmuşlardı.

KISSA

Beyhakî'nin hasen senedle rivayetine göre; Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* insanlar arasında daveti ile ortaya çıktığında Kureyş kâfirleri insanları O'ndan nefret ettirip uzaklaştırmaya çalıştılar.

O'nun hakkında, sihirbaz, kâhin, deli, dediler.

Fakat O'na tabi olanların sayısının eksilmeyip daha da arttığını gördüler.

Bunun akabinde mal ve dünya ile kandırmak hususunda görüş birliğine vardılar. Bu iş için de Rasûlullah'a Husayn b. el-Munzir el-Huzâî'yi gönderdiler. Bu adam ileri gelenlerinden biriydi.

Husayn, Rasûlullah'ın yanına girince. "Ey Muhammed!" dedi. "Birliğimizi bozdun. Gücümüzü böldün. Onu yaptın, bunu

yaptın... Mal istiyorsan, mal toplayalım da malı en fazla olanımız sen ol. Kadın istiyorsan, seni en güzel kadınla evlendirelim. Krallık istiyorsan, seni başımıza kral edelim.” Husayn sözlerini ve aldatmalarını sürdürdü. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* onun sözlerini sessizce dinliyordu.

Husayn konuşmasını bitirince Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, “Bitirdin mi? Ey Ebû İmrân!” diye sordu. Husayn “Evet” dedi. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle devam etti:

“Sorduklarıma cevap ver!”

Ne istiyorsan sor!

Ey Ebû İmrân! Kaç ilaha ibadet ediyorsun?

Yedi ilaha. Altısı yerde, biri gökte!

Mal helak olduğu zaman kime dua edersin?

Göktekine dua ederim.

Yağmursuzluk yüzünden kime dua edersin?

Göktekine dua ederim.

Evlad u ıyalin aç kalırsa kime dua edersin?

Göktekine dua ederim.

Duana icabet eden sadece o mu yoksa hepsi birden mi icabet ederler?

Elbette ki o tek başına icabet eder.

Tek başına icabet eder. Tek başına sana nimet bahşeder. Ama sen ötekileri de ortak edersin. Yoksa senin aleyhinde ona karşı onların galip gelmesinden mi korkuyorsun?

Hayır. Ona karşı güç yetiremezler.

Ey Husayn! Müslüman ol da sana Allah'ın fayda vereceği bazı sözler öğreteyim. (Hadis devam ediyor.)

HAKİKAT

Evet. Lât'a ve Uzzâ'ya ibadet ediyorlardı. Fakat bunları en büyük ilah olan Allah azze ve celle'ye yakınlaştıracak küçük ilahlar olarak görüyorlardı. Kendileri için Allah katında şefaatçi olmaları için onlara türlü ibadetler yapıyorlardı. Bu sebeple "Biz onlara, bizleri Allah'a daha da yakınlaştırmalarından başka bir amaç için ibadet etmiyoruz ki." diyorlardı.

Allah'ın yaratan, rızık veren, yaşatan ve öldüren olduğuna inanıyorlardı.

"Yemin olsun ki, onlara gökleri ve yeri kim yarattı diye sorsan, kesinlikle ve kesinlikle 'Allah' derler. 'Allah'a hamd olsun' de! Bilakis onların çoğu bilmezler."

Sahihayn'da ve diğer kaynaklarda. Ebû Hurayra radiyallâhu anh'tan rivayete göre

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, Necd tarafına bir süvari birliği gönderdi. Mak-sat Medine etrafında olup bitenleri gözle-mek idi. Hayvanları üzerinde gezinirler-ken, silahını kuşanmış, ihramını giyinmiş bir adamla karşılaştılar. Adam “Lebbeyk Allahumme lebbeyk. Lebbeyke lâ şerîke leke. İllâ şerîken huve lek. temlikuhû ve mâ melek.” diyerek telbiye getiriyor ve “İllâ şerîken huve lek. Temlikuhû ve mâ melek.” diye tekrarlıyordu. (Adamın bu telbiyesinin manası şöyledir: Buyur Allah’ım, buyur. Buyur. Senin tek bir ortağın dışında hiçbir ortağın yoktur. Sen ona maliksin, ama o hiçbir şeye malik değil.)

Ashab o adama doğru gittiler. Nereye gittiğini sordular. Mekke’ye doğru gittiğini söyledi onlara. Sahabeler adamın hâline baktılar. Adam, nübüvvet iddiasında olan Müseylemetu’lKezzâb’ın memleketinden geliyordu.

Adamı sıkıca bağladılar. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* görsün de dilediği

hükmü versin diye Medine'ye getirdiler. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bu adamı görünce ashabına: "Kimi esir aldığınızı biliyor musunuz? Bu Hanife oğullarının efendisi Sumâme b. Esâl'dir." dedi.

Sonra da: "Onu mescidin direklerinden birine bağlayın ve ikramda bulunun!" dedi.

Daha sonra Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, evine gidip yemeklik bir şeyler topladı ve ona gönderdi. Sumâme'nin bineğinin de yemlenip bakımının yapılmasını, sabah akşam sahibine gösterilmesini emretti. Sumâme'yi mescidin direklerinden birine bağladılar. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, onun yanına çıktı ve "Yanında ne var? Ey Sumâme!" dedi.

Sumâme "Yanımda hayır var, ey Muhammed! Beni öldürecek olursan kan sahibi birini öldürürsün. (Yani kavmim benim adıma senden intikam alacaktır.) İyilik yapacak olursan, sen de şükran borcu olan

biri yüzünden iyilik görürsün. Mal istiyor-
san, dilediğin şeyi iste.” dedi.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ertesi güne kadar onu kendi hâline bıraktı. Sonra yine “Ey Sumâme! Yanında ne var?” diye sordu.

“Dediğim şey var. Beni öldürecek olursan kanlı biri olarak sen de öldürülürsün. İyilik edecek olursan sen de iyilik görürsün. Eğer mal istiyorsan, ne kadar istersen o kadar dile!” dedi.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bir sonraki güne kadar onu yine kendi hâline bıraktı. Sonra ona uğradı ve “Yanında ne var? Ey Sumâme!” dedi.

“Sana söylemiş olduğum şey var.” dedi Sumâme.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, onun Müslümanların namazını, konuşmalarını, ikramlarını gördüğü hâlde Müslüman olmaya rağbetinin olmadığı görünce.

“Sumâme’yi serbest bırakın!” dedi.

Sumâme’yi mescide yakın bir suyun yanında serbest bıraktılar. Sumâme gusletti. Sonra mescide girdi. Şöyle dedi: “Eşhedu en lâ ilâhe illallâh ve eşhedu enne Muhammede’rrasûlullâh.

Ey Muhammed! Yeryüzünde bana senin yüzünden daha sevimsiz bir yüz yoktu. Şimdi senin yüzün bana en sevimli yüz hâline geldi.

Vallahi, bana senin dininden daha sevimsiz bir din yoktu. Şimdi senin dinin en sevimli din oldu.

Vallahi, bana senin şu memleketinden daha sevimsiz bir memleket yoktu. Ama şimdi en sevimli memleket oldu.”

Sonra da: “Ey Allah’ın Rasûlü! Senin süvari birliklerin, ben umre yapmak isterken beni yakaladılar. Ne dersin?” dedi.

Peygamber sallallahu aleyhi ve selam, onu hayırla müjdeledi. Mekke’ye yolculu-

ğunu tamamlayıp umre yapmasını emretti.

Sumâme, Mekke'ye gitti. "Lebbeyke lâ şerîke leke lebbeyk. Lebbeyke lâ şerîke leke lebbeyk." diye telbiye getiriyordu.

Evet Müslüman oldu ve "Lebbeyke lâ şerîke lek (Buyur rabbim! Senin hiçbir ortağın yok!). Allah ile birlikte ibadet olunacak hiçbir kabir yoktur. Huzurunda namaz kılınacak, kulluk edilip secde edilecek hiçbir put yoktur." diyordu.

Daha sonra Sumâme radiyallâhu anh Mekke'ye girdi. Kureyş ileri gelenleri, ondan havadis almak için yanına geldiler. "Lebbeyke lâ şerîke lek. Lebbeyke lâ şerîke lek." diye telbiye getirdiğini duyular.

Birisi ona "Sen, Sabîi mi oldun?" dedi. Sumâme "Hayır. Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* 'in yanında Müslüman oldum." dedi.

Mekkeli müşrikler, ona eziyet etmek istediler. Onlara bağırarak şöyle dedi:

“Hayır vallahi! Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* izin vermedikçe size Yemame’den tek bir buğday tanesi bile gelmez.”

O müşrikler, bu ilahlara gösterdikleri tazimden daha fazlasını Allah’a gösteriyorlardı.

Rabbin için söyle bana. Ebû Cehil’in şirki ile, Ebû Leheb’in şirki ile bugün kabirler yanında kurban kesenlerin, türbelerin eşiklerinde secdelere kapananların, türbelere kurbanlar kesip etrafında tavaf edenlerin yahut da bir velinin makamında boynu bükük huşu içerisinde durarak dilek tutanların, sıkıntılarının giderilmesini isteyenlerin, çürüyüp gitmiş kemiklerden hastaların şifa bulmasını, yolcuların salimen dönmesini dileyenlerin şirkleri arasında ne fark vardır? Hayret doğrusu! Hâlbuki Allah şöyle buyuruyor:

“Allah’tan başka ibadet ettikleriniz de sizin gibi birer kuldur. Eğer dürüst kimseler iseniz haydi onlara dua edin de sizin duanıza icabet etsinler bakalım!”

İşte bu şirk; kabirler yanında kurban kesenlerin, kabirde yatanlara yakınlaşmaya çalışanların, kabirler etrafında tavaf edenlerin içine düştükleri bu şirk; günahların en büyüğüdür.

Evet, zinadan daha büyüktür. İçki içmekten, adam öldürmekten, ana babaya asi gelmekten daha büyüktür. Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: “Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışındaki ni dilediği için bağışlar.”

Evet. Allah, zinakârları bağışlarken, katilleri canileri bağışlarken, kendisine şirk koşanları bağışlamaz.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Sahîhayn'da geldiği üzere şunu haber vermiştir:

İsrail oğullarından fahişe bir kadın çölde yürüyordu. Bir kuyunun kenarında bir köpek gördü. Köpek bazen tırmanmaya çalışıyordu. Bazen de kuyunun etrafında dolanıyordu. Çok sıcak bir gündü. Susuz-

luktan köpeğin dili dışarı sarkmıştı. Neredeyse susuzluk onu öldürecekti.

Rabbine isyan eden, başkalarını da yoldan çıkararak, fuhşiyat ve günahlar içine düşen, haram mal yiyen bu kadın, o köpeği görünce ayakkabısını çıkardı. Kuyudan su çekip köpeğe içirdi.

Bu yaptığı sebebiyle Allah o kadına mağfiret etti. Allahu ekber. Allah onu bağışladı. Ama neye karşılık?

Geceleri namaz kılıp gündüzleri oruç mu tutuyordu? Allah yolunda canını mı vermişti? Kesinlikle hayır. Sadece bir köpeğe bir içimlik su vermişti. Allah da onu bağışladı. Çünkü bu kadın, masiyetler içine düşüyordu ama Allah'a ne bir veliyi ne de bir kabri ortak koşmuyordu. Taşa, insana tazim göstermiyordu. Allah da onu bağışladı.

Günahkârlara mağfiret ne kadar yakın. Müşriklere ise ne kadar uzaktır.

KISSA

Bazı insanlar zinakârların, içki içenlerin çokluğunu görünce korku duyar, sıkıntı hissederler, üzülürler. Ama bununla birlikte kabirlerin eşiklerine yüz sürenlerin, kabirlere türlü ibadetler yapanların çokluğunu görmelerine rağmen etkilenmezler. Hâlbuki zina ve içki içmek büyük günahtır. Ama insanı İslâm milleti dışına çıkarmaz. Allah'tan başkaları için ibadet yapmak ise insanın kâfir olarak ölmesine neden olan şirktir.

İşte bu sebeple rabbanî âlimler, akîde eğitimini en temel esas olarak belirlemişlerdir.

İlim adamlarından birisi, tevhidin ehemmiyeti hakkında bir kitap telif etmiş. Talebelerine şerh etmeye başlamış. Bu ki-

tabın konularını onlara defalarca tekrarlıyordu.

Talebeleri bir gün ona şöyle dediler: "Hocam! Bu dersi başka konularla değiştirmeni istiyoruz. Kıssalara, siyere, tarihe dair ders yapalım..."

Hoca şöyle dedi: "İnşallah, bu hususa bir bakalım."

Ertesi gün hoca talebelerin karşısına tasalı ve düşünceli olarak çıktı.

Talebeler hocanın bu hüzünlü hâlinin nedenini sordular. Şöyle dedi: "Civar köyde bir adam duydum. Yeni bir eve taşınmış. Cinlerin musallat olmasından korkup evin eşiğinin yanında cinlere daha yakın olmak amacıyla horoz kesmiş. Bu konuyu benim için araştırarak birini gönderdim."

Talebeler bundan fazla etkilenmediler. Sadece hidayete erişmesi için dua edip sustular.

Ertesi gün hoca onlarla yine bir araya geldi. Şöyle dedi.

“Dünkü haberi araştırdık. Olay bana anlatıldığından farklıymış. Adam cinlere yakın olmak amacıyla horoz falan kesmemiş. Annesiyle zina etmiş.”

Bu duydukları karşısında talebeler infi-al gösterdiler. Sövdüler. Saydılar. “Bu yaptığının reddedilmesi, nasihat edilmesi, cezalandırılması gerekir.” dediler. Her kafadan bir sürü ses çıktı.

Bunun üzerine hoca şunları söyledi: “Şaşılasi bir hâliniz var. Büyük günaha düşmüş biri için böyle şiddetli bir tavır alıyorsunuz. Hâlbuki bu günah onu dinden çıkarmıyor.

Ama şirk içine düşen, Allah’tan başkası için kurban kesen, Allah’tan başkası için ibadette bulunan birine karşı aynı tepkiyi göstermiyorsunuz.”

Talebeler sustular. Hoca onlardan birine işaret etti ve: “Kalk ve bize Kitâbu’t-Tevhîd’i ver de yeniden açıklayalım.” dedi.

Şirk en büyük günahtır. Allah onu kesinlikle bağışlamaz. Allah şöyle buyurmuştur: "Muhakkak ki şirk büyük bir zulümdür."

Cennet müşriklere haramdır. Onlar, cehennemde ebedi kalacaklardır. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Hal şu ki kim Allah'a şirk koşarsa, Allah ona cenneti haram etmiştir ve onun barınağı cehennemdir. Zalimlerin hiçbir destekçileri yoktur." Kim şirk içine düşerse bu şirk onun namaz, oruç, hac, cihad, sadaka/zekat... Bütün ibadetlerini ifsat eder. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Sana ve senden öncekilere vahyolunmuştur ki; eğer şirk koşarsan, yemin olsun ki amelin boşa çıkar ve yemin olsun ki hüsrana uğrayanlardan olursun."

ŞİRKİN ÇEŞİTLİ ŞEKİLLERİ VARDIR

Şirkin bazıları dinden çıkarılır. Tövbe etmeden ölen kişinin cehennemde ebedî kalmasına sebep olur.

Meselâ Allah'tan başkasına dua etmek. Allah'tan başkası için kesilen kurbanlarla, yapılan adaklarla kabirlere, cinlere, şeytanlara yakınlaşmaya çalışmak.

Ölülerden, cinlerden, şeytanlardan; zarar verirler, hasta ederler diye korku duymak.

Bugün türbelerin ve mezarların başında yapıldığı şekliyle ihtiyaçların giderilmesi, sıkıntıların ortadan kaldırılması için dua edilmesi gibi. Yalnızca Allah'ın muktedir olduğu konularda Allah'tan başkasına ümit bağlamak.

Kabirler, ancak ibret almak ve ölüye dua

etmek için ziyaret edilebilir. Nitekim Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* "Kabirleri ziyaret edin! Çünkü kabirler size ahireti hatırlatır." buyurmuştur.

Bu erkekler içindir. Kadınların kabirleri ziyaret etmeleri meşru kılınmamıştır. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, kabirleri ziyaret eden kadınlara lanet etmiştir. Zira kadınların kabirleri ziyaret etmeleri ya kendileri ya da başkaları için fitne sebebi olacaktır.

Fakat orada yatanlara dua etmek, onlardan imdat dilemek (istiğâse). Onlar için kurban kesmek, onlar ile teberrük etmek, ihtiyaçları onlardan talep etmek, onlar için adakta bulunmak amacıyla kabirleri ziyaret etmek...

İşte bunlar büyük şirktir. Kabirde yatan kişinin peygamber olması, veli veya salih bir zat olması, durumu değiştirmez. Hepsi sonuçta birer insandır. Ne fayda verebilirler ne de zarar dokundurabilirler. Allah Teâlâ

yaratılmışlar içinde en sevdiği Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'e şöyle buyurmuştur: "De ki: Ben kendi nefsim için ne bir fayda, ne de bir zarara sahip değilim." Bazı cahillerin Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kabri veya Hüseyin radiyallâhu anh'ın kabri veya Geylanî'nin kabri veya başka kimsenin kabri yanında dua etmek, medet dilemek gibi davranışları bu kapsama dâhildir.

Kabirler yanında namaz kılmak veya Kur'an okumak amacıyla kabirleri ziyaret etmek ise bidattir.

Kabri ziyaret edecek kişi için meşru olan tek davranış, ibret almak ve ölü için dua etmektir.

Şaşılacak bir durumdur ki Müslüman, kabirde yatanların çürümüş gitmiş birer ceset olduklarını, kendilerinin bile içinde bulundukları durumdan kurtulamayacaklarını bildiği hâlde gidip ölülerden duaları-

nı kabul etmelerini, sıkıntılarını gidermelerini istiyor.

Tazim gösterilen, üzerine yapı inşa edilen, böyle birçok türbe ve kabrin hizmetkârları ve bakımıyla ilgilenen görevlileri vardır. Gayet takva ehli ve dindar görünüp insanlara türlü yalanlar uydurmaktadırlar. İnsanları Allah'a şirk koşmaya davet etmektedirler.

ÇAĞRI...

Ölülere dua eden o kimselere şunları söylemek istiyorum.

Eşiklerinde ağladığınız, şefaatlerini umduğunuz bu ölüleriniz, "Dua ettiğiniz zaman sizi duyuyorlar mı? Yahut size bir zarar veya fayda dokundurabiliyorlar mı?"

Kesinlikle hayır. Vallahi sizi duyamazlar. Billahi size fayda veremezler. Aksine sizi yüz üstü yardımsız bırakarak zarar verirler.

Şu küçük çocuğun yaptığı öyle güzel bir davranış ki. Daha on üç yaşında babasıyla birlikte Hindistan'a gitmiş.

Hindistan büyük bir ülke. Halk arasında çok tanrılı ve batıl değişik inanışlar olduğu için türlü çeşitte tanrılar var: Hay-

van, bitki... Her şeye ibadet ediyorlar. Canlı cansız, insan, yıldız... Ne bulurlarsa ona ibadet ediyorlar.

Çocuk tapınaklara girmiş. İnsanların Hindistan cevizi meyvesine tapındıklarını görmüş.

Hindistan cevizi üzerine göz, burun ve ağız çizdiklerini görmüş. Bu meyveye buhurlar, yiyecekler, içecekler sunduklarına şahit olmuş.

Daha sonra o cevize karşı ibadet ettiklerini görmüş. Secde ettiklerinde çocuk, cevize doğru gidip kapıp kaçmış.

Oradakiler başlarını secdeden kaldırdıklarında ilahlarını görememişler. Etraflarına bakınırlarken çocuğun ilahlarını alıp kaçtığını görmüşler. Bunun üzerine ibadetlerini yarıda keserek. Çocuğun peşine koşmuşlar.

Çocuk onlardan uzaklaşınca. Yere oturup cevizi kırmış. İçindeki suyu içmiş ve kalanını da yere atmış.

İnsanlar ilahlarının kırılmış olduğunu görünce bağrıışmaya başlamışlar. Çocuğu yakalayıp dövmüşler ve itip kakmışlar. Sonra da o beldenin hâkimine götürmüşler.

Hâkim çocuğa sormuş “O ilahı sen mi kırdın?”

Çocuk cevap vermiş: “Hayır. Ben cevizi kırdım.”

Hâkim “Ama onların ilahıydı.” demiş.

Çocuk hâkime “Hâkim bey! Hiç siz herhangi bir gün Hindistan cevizi kırıp yediniz mi?” demiş.

Hâkim “Evet” demiş.

Çocuk “Peki o hâlde fark nedir?” demiş.

Hâkim, şaşa kalıp susmuş. Cevap vermelerini istercesine o puta tapanlara bakmış.

Onlar da “Ama o cevizin iki gözü, bir de ağzı vardı.” demişler.

Çocuk onlara bağırarak "Konuşuyor mu?" diye sormuş "Hayır." demişler.

"Peki, duyabiliyor mu?" demiş; yine "hayır" demişler.

"O hâlde ona nasıl ibadet ediyorsunuz ki?" deyince inkarcılar apışıp kalmışlar. Allah zalim topluma hidayet etmez.

Hâkim o insanlara bakmış. Çocuğa bir kötülük yapmalarından korkmuş.

Çocuğa. "Sana ceza olarak. 150 Rupi vermeni kararlaştırdık." demiş. Çocuk, bu cezayı gönül rızası olmadan ödemiş. Ama oradan muzaffer olarak çıkmış.

İşin kötüsü gönülleri kabirlere bağlı olanlar; ölümlere tazim göstermekle, ihtiyaçlarını gidermelerini istemekle yetinmeyip kabirleri süslemek, yükseltmek ve üzerine yapı inşa etmek amacıyla bir sürü paralar harcıyorlar.

Kabirler üzerine yapılan kubbe ve türbeler ikiye ayrılmaktadır:

1 Müslümanlara ait genel mezarlıklarda yapılan türbeler: Öyle ki bunlar diğer kabirlerin arasında şaşıaalı bir görünüm sergilemektedirler.

2 Mescitlerde inşa edilen türbeler: Mescitlerin üzerlerinde inşa edildiğı türbeler. Bu türbeler mescidin kible tarafında, arkasında ya da yan tarafında bulunabilmektedir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bu durumdan sakındırarak şöyle buyurmuştur: “Allah’ım, kabrimi tapınılan bir put hâline getirme! Allah, peygamberlerinin kabirlerini ibadethâne edinenlere lanet etsin!” Bu hadis, Rasûlullah’ın hem kendi kabri hem de diğer kabirler hakkındadır.

Ali radiyallâhu anh, Ebu’lHeyyâc’a şöyle söylemiştir: “Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’in beni hiçbir put bırakmayıp yıkmak, hiçbir kabir bırakmayıp yerle bir etmek için gönderdiği görevle ben de seni göndermeyeyim mi?”

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kabrin kireçlenmesini, üzerine oturulmasını, üzerine yapı bina yapılmasını ve üzerine yazı yazılmasını yasaklamıştı."

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* kabirler üzerinde mescitler ve kandiller edenleri lanetlemiştir.

Sahabe, tabiîn ve tebei tâbiîn döneminde İslâm beldelerinin hiçbirinde böyle şeyler yoktu. Ne bir peygamberin ne bir başkasının kabrinde bu tür şeylere rastlanmazdı.

ACI GERÇEK

Bugün ise şu acı gerçeklere bir bakın.

Mısır: Mısır'ın şehirlerine ve köylerine yayılmış tam altı bin evliya türbesi vardır. Buralar, müritlerin ve sevenlerin mevlit törenlerinin yapıldığı merkezler hâlini almış durumdadır. Hatta öyle ki sene boyunca Mısır'ın herhangi bir yerinde, herhangi bir velinin doğumu münasebetiyle tertiplenmiş bir törenin olmadığı bir gün bulmak zordur. Dahası türbesi olmayan bir köy bereketten mahrum kalmış olarak görülmektedir.

Türbeler büyüklü küçüklüdür. Türbenin yapısı ne kadar büyükse, sahibinin şöhreti ne kadar yaygınsa, itibarı da, ziyaretçileri de o kadar fazla olur.

Kahire'nin en büyük türbeleri: Hüse-

yin Türbesi, Seyyide Zeyneb Türbesi, Seyide Aişe Türbesi, Seyide Sekine Türbesi, Seyide Nefise Türbesi, İmam Şafiî Türbesi, Leys b. Sa'd Türbesi, Tanta'da Bedevî Türbesi, Desûk'ta Desûkî Türbesi, Humeysira köyünde Şâzelî Türbesi... Hüseyin'e ait olduğu iddia edilen bir mezar... İnsanlar bu mezarı ziyaret edip çeşitli kurbanlarla, adaklarla ona yakınlaşmaya çalışmaktalar. İş artık tavafa ve şifa dileğinde bulunmaya, sıkıntı anında ihtiyaçların giderilmesi talebinde bulunmaya kadar varmıştır.

Seyyid Bedevî Türbesi'nin sene içinde haccı ekbere benzer mevsimleri olur. Ülke içinden ve dışından Sünnî'siyle Şii'siyle insanlar oraya akın ederler.

Celaledin er-Rûmî'nin mezarı üzerinde Müslüman, Yahudi ve Hristiyan olarak "üç dinin ıslahçısı" yazar. Bu putun kutbu azam olduğu iddia edilir.

Şam: Güvenilir araştırmacılar, sadece Dimaşk'ta 194 tane türbe bulunduğunu,

bunların 44 adedinin meşhur olduğunu söylemişlerdir. Yirmi yediden fazla kabir sahabeî kirama nispet edilmektedir. Dimaşk'ta Zekeriyya aleyhisselâm'ın oğlu Yahyâ aleyhisselâm'ın başının bulunduğu bir türbe vardır. Bu türbe, Emevî Camii'nin içinde yer alır. Caminin yanında da Selahaddin Eyyûbî'nin ve İmaduddin Zengî'nin kabri ve ziyaret edilen tevessülde bulunulan daha başka kabirler bulunmaktadır.

Yine Suriye'de Fusûsu'lHikem adlı kitabın müellifi Muhyiddin b. Arabî'nin de türbesi vardır ki bu şahıs sapık ve facir biridir.

Türkiye'de de sayılamayacak kadar çok camide türbe bulunmaktadır. Bunların en meşhuru İstanbul'da Ebû Eyyûb elEnsârî'ye nispet edilen bir kabrin üzerine inşa edilmiş olan camidir.

Hindistan ve Pakistan'da binlerce insanın akın ettiği binlerce türbe bulunmaktadır.

Irak'ta ise yalnızca Bağdat'ta 150'den fazla cami bulunmaktadır ki bunlardan tek bir tanesi bile türbesiz değildir. Musul'da 76'dan fazla cami vardır ve hepsinin içinde türbe vardır. Bunların tümü, mescitlerin içinde bulunan ve tek başına olan türbelerden farklıdır. (bk. el-İnhirâfâtü'l Akadiyye, s.289, 294, 295)

Hindistan'da Şeyh Bahauddin Zekeriya elMultânî'nin kabri vardır. İnsanlar burada secde, nezir gibi türlü ibadetler yaparlar.

Pakistan'da, Lahor'da, Şeyh Ali el-He-cûrî'nin türbesi de büyük türbelerdendir.

Hayret vericidir ki insanlar bu türbelerin meftunudurlar. Hâlbuki bu türbelerin birçoğu yalan ve uydurmadır. Gerçekle alakaları yoktur.

Meselâ Hüseyin radiyallâhu anh'in Kahire'de bir türbesi vardır. İnsanlar orada türlü ibadetler icra ederler. Dua etmek, kurban kesmek, tavaf yapmak gibi çeşitli ibadetler...

Hüseyin'in Askalan'da da bir kabri vardır.

Halep'in batısında Cevşen (Cûşen) Dağı'nın eteğinde de Hüseyin'in başına nispet edilen bir türbe bulunmaktadır.

Bundan başka Dimaşk, Hanâne Necef ve Kûfe arasında, Medine'de annesi Fâtıma radiyallâhu anhâ'nın kabri yanında ve Necef'te babası Ali radiyallâhu anh'a nispet edilen kabrin civarında olmak üzere Hüseyin'in başının bulunduğu söylenen dört yerde daha türbesi vardır. Kerbelâ'da da bir türbe vardır ki "Başı tekrar cesedine iade edilmiştir." denilmektedir. (bk. el-İnhirâfâtü'l-Akadiyye, s.288; Luğatu'l'Arab Dergisi, c.7, Yıl:7 (1929m.), s.557, 561; Me'âlimu Hâleb elEseriyye, Abdullah Haccâr)

Seyyide Zeyneb binti Ali radiyallâhu anhumâ, Medine'de vefat etmiş ve Baki'ye defnedilmiştir. Ancak Şia tarafından Dimaşk'ta yapılmış olan ve Zeyneb'e nispet

edilen bir kabir bulunmaktadır. (bk. Şehrun fî Dimaşk, Abdullah b. Muhammed b. Hamîs, s.67)

Kahire'de Seyyide Zeyneb namıyla Zeyneb'e nispet edilen türbe de diğerinden daha az popüler değildir. Tarih kitapları Zeyneb'in hayatında veya ölümünden sonra Mısır'a gelmiş veya getirilmiş olduğu kesinlikle zikretmemiştir.

Mısır'da İskenderiye hâlkı kesin olarak inanmaktadırlar ki Ebu'dDerdâ radiyallâhu anh kendisine nispet edilen bir türbede kendi şehirlerinde medfun bulunmaktadır. İlim ehli nezdinde kesin olan ise bu sahabenin o şehirde defnedilmemiş olduğudur. (bk. Mesâcidu Mısır ve Evliyâuhu's-Sâlihûn, 2/33)

Benzer bir durum Kahire'de bulunan Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kızı Seyyide Rukayya türbesi için de geçerlidir. Bu türbeyi ve Hüseyin b. Ali'nin kızı Seyyide Sekine'nin türbesini Fatımî hâlifesi elÂmir

bi Ahkâmillâh'ın hanımı inşa ettirmiştir.

En meşhur türbelerden biri de Irak Necef'teki Ali b. Ebu Talib türbesidir. Bu da uydurma bir kabirdir. Zira Ali Kûfe'de Kasru'İlmâra (Emirlik Sarayı)'da medfun-dur.

Basra'da da Abdurrahman b. Avf radiyallâhu anh'ın kabri bulunmaktadır. Hâlbuki kendisi Medine'de vefat etmiş ve Baki'de defnedilmiştir.

Halep'te, Medine'de vefat etmiş olduğu hâlde Cabir b. Abdillâh'ın türbesi bulunmaktadır.

Şam'da insanlar Rasûlullah sallallâhu aleyhi ve sellem'in kızları Ümmü Külsûm ve Rukayya'ya bir kabir nispet etmektedirler ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in bu iki kızı da Osman radiyallâhu anh'ın hanımıdır. Daha Peygamber sallallâhu aleyhi ve sellem hayatta iken Medine-i Münevver'e'de vefat etmişlerdir. Rasûlullah onları Medine'de Baki mezarlığına defnetmiştir.

Dimaşk Camii'nde bulunan ve Hud aleyhisselâm'a nispet edilen kabir de ilim ehline göre aslı olmayan kabirlerdendir. Hud aleyhisselâm, Şam'a gelmemiştir. Hardamût'ta da kendisine nispet edilen bir kabir bulunmaktadır.

Hadramût'ta Salih aleyhisselâm'a ait olduğu iddia edilen bir kabir de bulunmaktadır. Hâlbuki Salih aleyhisselâm, Hicaz'da vefat etmiştir.

Yafa Filistin'de Salih aleyhisselâm'a nispet edilen bir kabir bulunmaktadır. Bu şehirde ayrıca Eyyûb aleyhisselâm'a ait bir ziyaretgâh bulunmaktadır.

ŞEYH BEREKÂT'IN MAKAMI

Bakınız şeytan insanların akılları ile nasıl oynuyor? Yerin ve göklerin Rabbi'ne ibadetten onları nasıl alıkoyuyor? Ölülere ibadet etmeye nasıl sevk ediyor? Hatta şeytan onları, toprağa, çürüyüp gitmiş kemiklere tazim göstermeye yönlendirmektedir.

Mesele bazen herhangi bir kabrin ziyaret edene yararlı olduğu, dua edene şefaatt ettiği şayiasından başlamaktadır. İnsanlar arasında keramet hikayeleri yaygınlaşmakta ve gerçeğe dönüşmektedir. Sonra da şirkin değişik suretleri tezahür etmeye başlamaktadır. Kabir çevresini tavaf etmek, kabirde yatana dua etmek gibi şirk çeşitleri görülmektedir. Nitekim kabrin orada medfun bulunana nispeti ister gerçek olsun ister olmasın bu tür şirk tezahürlerinin birçoğu, bu kabirler etrafında görülmektedir.

Bu bana Şeyh Berekât türbesi ile ilgili hikayeyi hatırlatmaktadır. Bu hikaye Adil ve Said adında iki genç arasında geçmektedir. Üniversiteden mezun olmuşlar. Daha sonra kabirlere tazimin, yapılan adaklarla aldanışın yaygın olduğu bir köyde göreve başlamışlar.

Adil, köyde okula giderken Said'le konuşuyordu. Aniden otobüse yarı bunak dilenci bir adam bindi. Yaşlıydı. Titriyor, sallanıyordu. Salyasını kirli ve sarkan koluna siliyordu. Yolcuları rahatsız ediyor. Tehditler savuruyordu. Yolcuları, beddua edip de otobüs yolda giderken devrilir diye tehdit ediyordu. Yaptığı duaların kabul olduğunu iddia ediyordu.

Göründüğü kadarıyla Said kerametlerden ve evliyadan, abdal ve evtaddan çokça etkilenen bir ailede büyümüştü. Korkmuş, endişelenmişti. Otobüs gerçekten devrilmesin diye Adil'den, o ihtiyara birkaç dirhem vermesini istemişti. Çünkü onun kanaatine göre bu sözü edilen dilenci (Abdulkerim

Ebû Şatta), duası kabul olunan mübarek dervişlerdendi.

Adil hayret etti ve “Evet” dedi, “Ehli sünnet ve’lcemaat kerametlere inanır. Fakat kerametler salih, takvalı, amellerini gizli-den yapanlara aittir. Bunlar gibi dinlerini geçim vasıtası kılmış meczuplara değil.”

Said “Öyle söyleme!” diye bağırdı. “Bu adamın elinde zuhur eden olağanüstü olaylar küçük büyük herkesin ağzında dolaşiyor. Az sonra göreceksin o inecek ve biz yolumuza devam edeceğiz. Ama o bizden önce ilerideki köye varıp ve bizi bekliyor olacak. Evet, keramet. Kerametleri inkar mı ediyorsun?” dedi.

Adil “Ben kerametleri mutlak olarak inkar etmiyorum. Allah dilediği kuluna ikramda bulunmaya kadirdir. Fakat bizim yiyeceğimiz, içeceğimiz hâline gelmesini, bizleri bu kulları ve ölüleri yaratma, emretme ve kâinatta tasarrufta bulunma gibi hususlarda kendilerinden korkacak, gazapla-

rından kaçınacak şekilde Allah Subhânehû ve Teâlâ'ya şirk koşturacak kapılarından içeriye sokmalarını inkar ediyorum. Böyle olamaz." dedi.

Said şöyle söyledi: "Yani sen Şeyh Ahmed Ebû Served'in Arafat'tan İstanbul'a geldiğini, ailesinin yanında ızgara kebab yiyip geceleyin tekrar Arafat'a döndüğünü tasdik etmiyor musun?"

Adil "Said! Allah senin aklına bereket ihsan etsin! Üniversitede bunu mu öğrendin?" dedi.

Said "Alay üslubuna başladık ha!" dedi.

Adil "Seninle alay etmedim. Fakat avamın sözlerinin ve hurafelerinin tenkit kabul etmeyen muhkem bir konuma gelmiş olması. Böyle bir şey olamaz." dedi.

Said "Fakat bu kerametleri sadece avam nakletmiyor ki. Meşayih efendilerimiz de bu makamlarla, türbelerle ilgili birçok şey anlatmaktadırlar." dedi.

Adil "Tamam Said!" dedi, "Bu makamların ve türbelerin birer uydurma ve yalan olduğuna, bunların hiçbir gerçek tarafı bulunmadığına dair sana pratik bir delil göstersem ne dersin? Hiçbir kabir, hiçbir ölü, hiçbir veli yoktur ki ancak ve ancak bir şayiadan, insanlar arasında yayılmış yalanlardan ibaret olmasın. En nihayetinde tasdik olunur hâle gelmişlerdir."

Said irkildi ve "Eûzu billâh. Eûzu billâh" demeye başladı.

Sonra her ikisi de bir müddet sustu. Otobüs gidecekleri köyün evlerine varana kadar yola devam etti. Adil Said'e döndü ve "Said. Şu evlerde herhangi bir veliye ait kabir, makam ya da türbe bulunur mu?" dedi.

Said "Hayır. Velinin yol üstüne, evlerin içine defnedilmesi makul mü?" dedi.

Adil "Öyleyse salihlerden birine ait olup da izi, emaresi yok olup gitmiş eski bir kabrin bu evlerin içinde bulunduğunu köyde

yaysak ne dersin?" Bu salih zat hakkında türlü kerametler uydursak. Yanında edilecek duanın kabul olunduğunu söylesek. Sonra da insanların tasdik edip etmeyeceklerine baksak. Ne dersin?

Eminim ki insanlar, bu şayiayı ciddiye alacaklardır. Belki de gelecek yıl hayal ürünü bu şeyh için büyük bir makam veya türbe inşa edeceklerdir ve Allah haricinde ona dua edeceklerdir. Hâlbuki burada topraktan başka hiçbir şey yok. Yerin en altına kadar kazacak olsalar da hiçbir şey bulamayacaklardır." dedi.

Said "Bırak bu işleri be adam. Sen insanları aptal mı sanıyorsun? Bu derece akılsız mı zannediyorsun?" dedi.

Adil "Tamam. Bana yardımcı olsan, muvafakat etsen ne zararın olur ki? Yoksa korkuyor musun?" dedi.

Said "Hayır, korkmuyorum. Ama! İkna olmadım." dedi.

Adil "Güzel." dedi. "Sen yarı kabul et-

tiysen, bu sanal şeyhin ismini Şeyh Berekât koysak ne dersin?"

Said "Tamam. Nasıl istersen." dedi.

Adil ve Said bu işi okuldaki öğretmen arkadaşları arasında sessizce yaymakta anlaştılar. Bir de berber dükkanında yayacaklardı. Çünkü berber dükkanları en önemli ilan araçlarındandır.

Köye vardıklarında otobüsten inip doğruca Berber Selim'in dükkanına gittiler. İçeri girip berberle veliler hakkında konuştular. Salih veli zatlardan birinin yıllardan beri orada medfun bulunduğunu. Allah katında önemli bir konuma sahip olduğunu ve bu zattan medet umanların ise çok az olduğunu söylediler. Berber, bu zatın nerede olduğunu sordu. Köyün girişindeki evlerin orada olduğunu söylediler.

Berber "Allah'a hamd olsun ki köyümüze bir veli kul ikramında bulundu. Ben de uzun zamandır böyle bir şey umuyordum. Mücavir köylerde, el-Cedide'de, Ümmü'l-

Kevsâ'da onlarca salih zat bulunacak; biz de ise bir tane veli, bir tane makam olmayacak. Makul mü?" dedi.

Adil şöyle söyledi: "Şeyh Berekât, ey Hacı Selim, büyük salih zatlardandı. O yüce kapı nezdinde önemli bir makama sahipti."

Berber "Demek ki sen Şeyh Berekât -kuddise sirruhû hakkında bunca bilgiye sahipsin ama susuyorsun ha!" diyerek bağırды.

Bu haber, ateşin kuru otlarda yayıldığı gibi köyde birden yayılmıştı.

İnsanlar bu şeyh hakkında konuşmaya. Onu rüyalarında görmeye başladılar.

Sohbetlerinde bu şeyhin ne kadar uzun boylu olduğundan. Sarığının büyüklüğünden, sayılamayacak kadar çok olan kerametlerinden, ezan vakti geldiğinde minarenin ona doğru nasıl eğildiğinden vs. vs. bahsediyorlardı.

Okulda öğretmenler arasında da konu-

şulmaya başladı. Kimisi kabul ediyor, kimisi de reddediyordu.

İş çığıından çıkınca Said Öğretmen sabredemedi. Onlara şöyle bağırdı:

“Ey akli başında adamlar. Bırakın böyle hurafeleri.”

Tek ses hâlinde “Hurafe mi? Yani sen Şeyh Berekat yok mu diyorsun?” dediler.

Said “Tabii ki mevcut değıl. Kabri de gerçek değıl. Bu sadece bir şayia. O evlerin orada topraktan başka bir şey yok. Ne şeyh, ne veli, ne makam...”

Öğretmenler hareketlendiler. “Ne diyor-sun sen be adam? Şeyh Berekat hakkında böyle sözler söylemeye nasıl cüret edebilir-sin? O şeyh Berekat ki, köydeki Batı Pınarı onun ellerinden kaynamıştır. O şeyh ki...” dediler.

Said onların bağıışmalarından rahatsız olmuştu. Fakat şöyle dedi: “Aklınızı başkasına vermeyin. Siz akli başında eğitimli

kimselersiniz. Biri size kabirden, türbeden bahsettiğinde ya da şeytan uykuda iken akıllarınızla oynadığında hemen tasdik etmemelisiniz.”

O sırada müdür tartışmaya katıldı. Şöyle söyledi: Fakat şeyhin sıfatları mevcuttur ve kesindir. Dün gazetenin onun hakkında yazdıklarını okumadın mı?”

Said hayret etmişti. “Gazetede bile ha! Ne yazmış?” dedi.

Müdür “Şeyh Berekat’ın Makamının Keşfi başlığı altında şunları söylüyordu.” dedi.

“Şeyh Berekat –Kaddesallâhu sirrahû hicrî 1100 yılında doğmuştur. Hâlid b. Velîd efendimizin soyundandır. Falanca ve filanca isimli ilim adamları gibi birçok âlimden ders almıştır. Haçlılara karşı yapılan bir savaşta Türk ordusuna katılmıştır.

Haçlılarla savaş şiddetlenince. Hamasî duyguları baskın gelerek Haçlılara doğru üflemiş. Ve büyük bir rüzgar, kasırga çıkar-

mış. Bu kasırga haçlı askerlerini yüzlerce metre havaya kaldırmış ve hepsi kan revan içinde yere düşmüşler.”

Said şöyle söylemiş: “Maşallah! Bu gazeteci Şeyh Berekat hakkındaki bu detaylı bilgileri nereden bulmuş?” dedi.

Müdür “Bunlar gerçek. Babasının evinden mi getirdi sanıyorsun?! Tarih bu tarih.” dedi.

Said “Fakat bu delile muhtaç bir iddiadır. İddiacının delil getirmesi gerekir. Benim de senin de herhangi bir iddianın doğruluğu konusunda temkinli olmamız gerekir. Aksi hâlde her birimiz hoşuna giden şeyi, kabirleri, velileri. Kerametleri iddia eder.” dedi.

Daha sonra Said oradakilere şöyle seslendi: “Bakın! Açık ve net olarak söylüyorum ki Şeyh Berekat’ın makamı, uydurma bir konudur. Asılsız bir şayiadır. Ben ve Adil Hoca, bunu uydurduk. İnsanların ceahletlerini, körü körüne hareket ettikleri-

ni, temkinli davranmadıklarını ispatlamak için uydurduk. İşte Adil Hoca, karşınızda dilerseniz ona sorun.”

Adil’e döndüler ve “Adil Hoca da senin gibi tartışmayı seven, her konu için delil isteyen birisi. Onun velilere ve salih zatlara karşı kını var.

Sen ve Adil, her ne iddiada bulunursanız bulunun, biz Şeyh Berekât’ın ecdat zamanından beri var olduğuna inanıyoruz. Dünya veli ve salih zatlardan yoksun değildir. Sapkınlıktan Allah’a sığınırız!” dediler.

Adil ve Said susmuştu. Zil çaldı ve öğretmenler derse girdiler. Said Öğretmen, gördüklerinden dolayı şaşırılmış vaziyette kendi kendine şöyle diyerek gidiyordu: “Şeyh Berekât. Kerametler. Makul mü? Hayır değil!”

Bütün bu insanların hata içinde olması, gazetenin yalan söylemesi mümkün mü?

İlginç! Köylüler dün evlerin orada top-

lanıp Şeyh Berekât için tören yaptılar.

Fakat Şeyh Berekât'ı Adil Hoca uydurmuştu! Herkesin bunamış olması mümkün mü? Hayır, mümkün değil! Kesinlikle mümkün değil!

Said'in zihin dünyasına yeni bir fikir sızmaya başlamıştı. Belki de Şeyh Berekât gerçekten vardı. Belki de Adil Hoca bunu önceden biliyordu. Fakat Şeyh Berekât'ın varlığını kendisi uydurmuş gibi gösteriyordu. Said Hoca bunları düşündü. Fakat bu fikir aklından gitsin diye eûzu besmele çekti. Fakat kurtulamadı. Ertesi gün, okuldaki tartışma aynı minval üzere devam etti. Ders yılının sonlarıydı. Yaz tatili gelip de öğretmenler memleketlerine gittiklerinde tartışma da bitmişti.

Ertesi sene Adil hoca ile Said hoca köydeki okula gitmek üzere otobüse bindiler. Adil öğretmen konuyu tamamen unutmuştu. Hâlbuki o mevzuu uyduran ve yayan kendisiydi. Fakat Said Hoca'ya dikkat etti.

Said Hoca köyün evlerine yaklaşıncı dilinde birtakım zikir ve dualar okuyordu. Evlerin bulunduğu o yere geldiklerinde ne kadar da dehşete kapıldılar! Şeyh Berekât'ın makamı için yapılmış tüm haşmetiyle dikilen güzel bir yapı gördüler. Hemen yanında da Türk mimari tarzında büyük bir cami vardı. Adil Öğretmen gülümsedi ve insanların zavallı akılsızlar olduğunu, şeytanın onlar arasında şirki yaymada başarılı olduğunu anladı. Onun da gülümsemesi için Said Öğretmen'e döndü.

Ama Said Hoca'nın dualar içinde kaybolup gittiği sürprizi ile karşılaştı. Aksine Said, şoföre biraz durması için seslendi. Sonra ellerini kaldırıp Şeyh Berekât'ın ruhuna Fatiha okudu. (el-Beyân Dergisi, Ali Muhammed'den kısaltılarak nakledilmiştir.)

ORADA NE YAPIYORLAR?

Kabirperestlerin birçoğu; davarlarla, şeker, kahve ve çaylarla, türlü türlü yiyecek ve mallarla birlikte türbelere akın ediyorlar. Maksatları, yanlarında getirdikleri şeyleri türbe sahibine yakınlaşmak için takdim etmek. Aynı şekilde veli veya şeyhe yakınlaşmak için kurbanlık hayvanlar boğazlamaktadırlar. Kabrin etrafını tavaf edip toprağına yüz sürmekte, ihtiyaçlarının giderilip sıkıntılardan kurtulmayı dilemektedirler. Hatta meftun olmuş bu insanların, ölülerin ve kabir ehlinin, adına yemin ettiklerini bile görürsünüz. Birisi yemin etmek istediğinde de Allah adına yemin etmesini kabul etmezler. Öyle ki Allah adına yemin etse de "Vallahi'lazim". ya da "Allah'a yemin ederim ki" dese bile kabul etmezler, tasdik etmezler. Kendi evliyala-

rından biri adına yemin ettiğinde ise kabul edip onaylarlar.

Durum bazıları için öyle bir hâl almıştır ki, bu kabirlere (hac ziyareti gibi) ziyaretler düzenlemeye başlamışlardır. Bu iş için çeşitli ibadet tarzları belirlemişlerdir. Hatta iyice aşırı gidenlerden biri bu hususta bir kitap telif ederek “Menâsiku Hacci’lMeşâhid (Türbeleri Haccederken Yapılacak İbadetler)” adını vermiştir. Dahası içinde bulundukları şirk ve bidati daha da abartarak türbe ziyaretleri için bir takım edep kuralları belirlemişlerdir.

Buna göre türbe ziyaretçilerinin türbe-
de yatana karşı saygılarından ötürü ayak-
kabıllarını çıkarmaları gerekir. Türbe içine
türbedarın iznini alarak girilebilir.

Kabir görevlisi gelen ziyaretçileri Müs-
lümanların Kabe etrafındaki tavafları gibi
türbe etrafında tavaf ettirir.

Ziyaretçiler türbe ve kubbe ile değişik
şekillerde teberrükte bulunurlar. Kimisi

toprağını alır. Kimisi kabrin çevresindeki metal çemberi eller. Sonra da vücuduna ve elbisesine sürer.

Türbe içine girdiğinde Allah'tan başkası için yapılan türlü ibadetler görürsün. Kabirde yatana dua etmek mi dersin. Ondan medet beklemek mi dersin. Duada kabirde yatana aşırı derecede yönelmek mi dersin.

Hatta öyle ki kadının çocuğunu kaldırıp salladığını ve kabirdeki şeyhten çocuğu için bereket dilediğini, kabre karşı secdeye kapananlar bulunduğunu görürsün.

Bunlara ilaveten bu türbeler yanında türlü adaklar sunulmaktadır.

Bazı insanlar da kabrin yanında günlerce, aylarca kalırlar. Amaçları şifa bulmak, ihtiyaçlarının giderilmesini sağlamaktır. Bazı türbelerde bu maksat için ziyaretçinin bekleyeceği odalar bulunur.

Ayrıca ziyaret eden kişide ağlama derecesine varan huşu, sekinet ve etkilenmişlik hâli görülür.

Kabirlerde yatan ölüler, Allah'tan başka ibadet edilen ilahlar hâline gelmişlerdir. Allah, hiçbir peygambere ve meleğe ibadet edilmesine razı değilken nasıl olur da normal bir insana ibadet edilmesine razı olur.

KALPLERİ BİRBİRİNE BENZEDİ

Kabirlerde yatan o ölüler, bırakın başkalarını, kendilerine bile yardım etmeye ve fayda vermeye güç yetiremezler.

Onlara tazim gösteren, onlardan korku duyan kimselerin bu hâlleri, Müslüman olup da yanlarındaki puttan korkan Sakif heyetinin hâline çok yakındır. Hâlbuki o put, ne zarar verebilir, ne de fayda temin edebilir.

Musa b. Ukbe şunu zikretmiştir:

İslâm insanların gönüllerinde iyice yer edince kabileler Müslüman olduklarını ilan etmek üzere Peygamber sallallâhu aleyhi ve sellem'e elçi heyetlerini gönderdiler. Sakif kabilesinden de on küsur adam, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e gelmişti. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Kur'an dinleme-

lerini temin için onları mescide konaklattı. Müslüman olduklarını ilan etmek istediklerinde. Birbirlerine bakıp ibadet ettikleri putu hatırladılar. O puta Rabbe diyorlardı. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e. Faiz, zina ve içkiyi sordular. Rasûlullah bunların hepsini onlara haram kıldı.

Kabullenip itaat ettiler. Sonra Rasûlullah'a Rabbe'yi ne yapacaklarını sordular.

Rasûlullah "Yıkın onu!" dedi.

"Heyhât! erRabbe, senin kendisini yıkmak istediğini bilse. Oranın ve etrafının hâlkını öldürür." dediler.

Ömer radiyallâhu anh, "Yazık size. Ama da cahilsiniz! ErRabbe sadece bir taş." dedi.

"Biz sana gelmedik Hattab'ın Oğlu!" dediler.

Sonra da "Ya Rasûlullah! Onu yıkmak için sen birini görevlendir. Biz onu kesinlikle yıkamayız." dediler.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* "Size onu yıkacak birini göndereceğim." dedi. Kabilelerine geri dönmek için izin istediler.

Kabilelerini İslâm'a davet ettiler. Kabiledekiler Müslüman oldu. Kalplerinde put korkusu olduğu hâlde birkaç gün geçti. Halid b. Velid ile Muğîra b. Şube bir grup şahabî ile birlikte onların yanına geldi.

Putun yanına gittiler. Erkekler, kadınlar, çocuklar toplanmıştı. Endişeliydiler. Putun yıkılmayacağına ve kendisine el süreni öldüreceğine kesin emindiler. Muğîra b. Şube puta yöneldi. Baltayı aldı. Arkadaşlarına:

"Bakın şimdi, Sakif'e güldüreceğim sizi." dedi ve baltayı puta vurdu. Sonra da ayağıyla putu tepelerken yere düştü. İnsanlar bağırıştılar. Putun onu öldürdüğünü sandılar. Hâlid b. Velid'e ve beraberindekilere "Dileyen buyursun, yaklaşsın." dediler.

Muğîra, putlarının zafer kazandığını

sanarak sevinmelerini görünce ayağa kalktı ve "Allah'a yemin olsun ki ey Sakifliler, bu put bir ahmak. Taştan, çamurdan başka bir şey değil. Allah'ın affına yönelin, O'na ibadet edin!" dedi ve sonra puta darbe indirerek kırdı. Daha sonra sahabeler, putun üzerine çıkararak tek tek taş hâline gelene kadar paramparça ettiler.

Bugün, bütün bu türbeler ve kabirler, muvahhid birisi gelse onlara ve sahiplerinin tepesine dikilirse, kendileri için intikam almaya asla güç yetiremezler.

ŞİRK NASIL ORTAYA ÇIKTI?

Şirkin yeryüzünde nasıl ortaya çıktığı üzerinde düşünseniz, salih zatlar hakkındaki aşırılıktan, onların olmaları gereken konumdan daha yükseklerle çıkarılmalarından olduğunu görürsünüz.

Nuh kavmi, muvahhid idi. Şirk koşmadan yalnızca Allah'a ibadet ederlerdi. Yeryüzünde şirk kesinlikle yoktu. İçlerinde beş salih zat bulunuyordu. Bunlar Vedd, Suvâ', Yeğûs, Ye'ûk ve Nesr idi. İbadet ehli kimse-lerdi. İnsanlara dini öğretirlerdi. Bu beş zat ölünce. İnsanlar hüznünlendiler. "İbadetin faziletini bize hatırlatanlar, Allah'a itaati emredenler ölüp gittiler." dediler. Şeytan da onlara vesvese vermeye başladı. Şöyle fısıldıyordu: "Keşke o zatların suretlerini yapsanız. Şöyle heykeller şeklinde. Mescit-lerinizin yanına dikerdiniz. Bu heykelleri

gördükçe de o zatların ibadetlerini hatırlar, ibadet konusunda daha bir canlı olursunuz.”

Şeytanın fısıltılarını doğru söz kabul edip ona itaat ettiler. Birer sembol olarak putlar edindiler. Maksatları ibadet ve salahı bu heykeller vesilesiyle hatırlamaktı. Gerçekten de bu putları görüyor ve ibadeti hatırlıyorlardı. Aradan seneler geçti. O nesil bu dünyadan göçüp gitti. Kendilerinden sonra evlatları yetişti. Babalarının kendilerine ibadeti hatırlatmaları için bu heykelleri ve putları övdüklerini. Tazim gösterdiklerini görerek büyüdüler.

Onlardan sonra bir toplum daha yetişti. İblis onlara “Sizden öncekiler bunlara ibadet ediyorlardı. Kıtlık veya bir ihtiyaç durumunda bunlara sığınıyorlardı. Siz de onlara ibadet edin!” demişti. Onlar da bu putlara ibadet ettiler. Tâ ki Allah kendilerine Nuh aleyhisselâm'ı gönderene kadar. Nuh tam 950 yıl onlara davette bulundu. Onunla birlikte iman edenlerin sayısı çok

azdı. Allah azze ve celle kâfirlere gazap etti ve tufan ile helak etti.

Bu Nuh aleyhisselâm kavminde olan.

Peki, İbrahim aleyhisselâm'ın kavmi içinde şirk nasıl ortaya çıkmıştı? Yıldızlara, gezegenlere ibadet ederlerdi. Bunların evren üzerinde hâkimiyetleri bulunduğuna, sıkıntıları giderdiklerine, dualara icabet ettiklerine, ihtiyaçları giderdiklerine inanırlardı.

Bu gezegenlerin Allah ile yarattıkları arasında birer aracı olduklarına, bu âlemin idaresinin bu gezegenlere havale edildiğine inanırlardı. Çok geçmeden gezegenlerin ve meleklerin suretinde putlar yapmaya başladılar.

İbrahim aleyhisselâm'ın babası da put yapar, çocuklarına verip sattırırdı. İbrahim aleyhisselâm da put satmaya mecbur kalırdı. Satarken şöyle seslenirdi: "Fayda ve zarar veremeyen bu şeyleri kim satın almak ister?"

Kardeşleri putları satmış olarak geri dönerlerken İbrahim aleyhisselâm gittiğı gibi elinde putlarla gerisin geri gelirdi. Sonra babasını ve kavmini bu putları terk etmeye davet etti. Ama O'nun davetini kabul etmediler.

İbrahim aleyhisselâm, onların putlarını kırıp yıktı. Onlar da O'nu yakmaya çalıştılar. Allah ise İbrahim'i ateşten kurtardı.

İşte Nuh'un ve İbrahim'in şirk mirasçısı kavimlerinin hâli buydu.

şimdi de bugünkü kabirperestlere sözü getiriyor ve soruyoruz: Bu insanların kabirlerle, türbelerle alakaları nasıl başladı? Bu iş şirk koşmaya kadar nasıl vardı? Bu alaka da salah ve takva sahibi kimsele-ri takdis etmekle başlamıştır. Bu nedenle de buraların ziyaret edilmesi güzel görülmüştür. Ama ölümü ve ahireti anmak için değıl. Tam aksine orada yatan salih şeyhi anıp ibret almak için. Sonra da icabet eder ümidiyle o kabir yanında Allah'a dua etmek

için. Kabre el sürmek, öpmek, yüz sürmek için. Bunun ardından da Allah katında şefaâtçi olması amacıyla vasıta ya da vesile edinmek için. Türbede yatanın tertemiz ve mükerrem olduğunu, Allah’a yakın ve tazime layık olduğunu, Allah indinde belli bir makamı bulunduğunu ileri sürerler. Tabii bu arada hacet sahibi insan, günahlara bulaşmıştır. Direkt olarak Allah’a dua etmesi doğru olmaz. Kabir sahibini kendisi ile Allah arasında vasıta kılması gerekir.

Sonra şeytan kabir ziyaretçilerinin kalplerine şunları fısıldar:

“Mademki bu kabirde yatan zat mükerremdir, öyleyse Allah ona tasarruf yetkisi ve kudret bahşetmiştir.”

Böylelikle ziyaretçi kabirde yatan zatı kendi nefsine büyük görmeye, ondan korku duymaya ve ümit bağlamaya başlar. Bundan sonra da ona dua eder. Medet diler. Kabri üzerine mescit ya da kubbe ve türbe inşa eder. Orada kandiller yakar. Örtü-

ler örter. Ona secde ederek, etrafında tavaf ederek, öperek selamlayarak, türbeye hac ziyareti gibi ziyaretlerde bulunarak ibadet eder. Sonra da kabirde yatan o kişi ile ilgili türlü kerametler uydururlar. Hikayeler, kıssalar düzerler. İşte falan kadın o zata dua etmiş de evlenmiş. Bir başka kadının çocuğu olmuş. vs. vs.

Bazı kimseler şu sözü tekrarlayıp dururlar: “Eşikleri ziyaret eden eli boş çevrilmez.” Yani türbeleri, kutsal eşikleri kim ziyaret ederse ihtiyacı giderilir, muradına erer.

Hatta türbelerden birinin yakınındaki esnaftan birisine “Müşterilere niçin bu şeyhin türbesi adına yemin ediyorsun da Allah adına yemin etmiyorsun?” diye sorulunca, “Müşteriler burada Allah adına yapılan yemini kabul etmiyorlar. Falan efendimizin türbesi adına yapılan yeminden başkasını kabullenmiyorlar.” diye cevap vermiştir.

Şu işe bakınız. Türbeye gösterdikleri ta-

zim, Allah'a gösterdikleri tazimin nasıl da önüne geçmiş.

Hal böyle olduğuna göre. Bir öbek toprakla, taş veya odun arasında ne fark var? Yahut da türbe ve makam ile suret ve put arasında ya da yaratılmış diğer varlıklar arasında ne fark var? Hiçbir fark yok. Önemli olan gizemin var olması ve bunun sahibine yönelmiş olmaktır. Onun zarar ve fayda verebildiğine, zenginleştirebildiğine, şefaate edebildiğine inanmaktır.

Bu insanların hâli Ebû Racâ el'Utârîdî radiyallâhu anh'ın şu anlattığına çok yakındır:

"Biz cahiliye döneminde putlara. Taşlara ve ağaçlara tapardık. Bizden biri bir taş tapar, daha güzel bir taş gördü mü tapındığı taşı bırakır ötekine tapardı. Taş bulamadığımız zaman bir öbek toprak toplar, koyunu getirip o öbeğin üzerinde sağlar ve sonra da etrafında tavaf ederdik.

Bir defasında sefere çıkmıştık. Yanı-

mızda da tapındığımız ilahımız olan bir taş vardı. Bir heybenin içine koymuştuk. Yemek için ateş yakıp da tencereyi üzerine oturtacağımız üçüncü bir taş bulamazsak onun yerine ilahımızı koyardık. "Ateşe yakın olduğu zaman daha iyi ısıtır." derdik.

Bir gün bir yerde konaklamıştık. Taşı heybeden çıkarmıştık. Yola koyulduğumuzda topluluktan birisi bağırdı: "Hey! Rabbiniz kaybolmuş. Arayın bulun onu!"

Develere binip rabbimizi aramaya koyulduk. Ararken birinin daha bağırdığını duyduk: "Hey! Rabbinizi, ya da ona benzeyen bir başka rabbi buldum."

Yüklerimizin bulunduğu yere döndüm. Kavmimin bir putun yanında secdeye kapandıklarını gördüm. Geldik ve yanında bir deve kurban ettik."

İslâm öncesi cahiliye dönemlerinde sergiledikleri şu cahilliklerine hayret doğrusu. Bugünkü cahillikler, daha da şaşırtıcıdır.

Allah aşkına söyleyin. Taşa tapanla kabre tapan arasında ne fark var?

İhtiyaçlarını putlara arz edenler ile çürümüş kemiklere arz edenler arasında ne fark var?

Evliyanın kabirlerine tapınanlar ile çamura ve suya tapınanlar arasında ne fark var?

Evet, bunların hepsi, "Bizi Allah'a daha da yaklaştırmalarından başka bir şey için bunlara ibadet ediyor değiliz." derler.

İşte kabirperestleri açık ve net, şüphesiz bir putçuluk içine düşüren budur.

DÖRT İTİRAZ

Birinci:

Gönülleri kabirlere bağlı ve bunlara dua eden kimselerden bazıları, “Siz katı davranıyorsunuz. Biz ölülere ibadet etmiyoruz. Fakat orada gömülü olanlar salih evliyalardır. Onların Allah katında belli bir makamları bulunmaktadır. Bizim için Allah yanında şefaathçi olacaklardır.” diyebilirler.

Biz de deriz ki “İşte bu Kureyş kafirlerinin putlara tapınırken sergiledikleri şirk-tir.”

Arapların müşrikleri rubûbiyet tevhidini kabul ediyorlardı. Yaratıcı, rızık verici ve idare eden olarak hiçbir ortak koşmaksızın Allah'ı kabul ediyorlardı. Nitekim Allah Teâlâ, şöyle buyurmuştur: “De ki: Gökten ve yerden sizi kim rızıklandırıyor? Ya da

kulaklara ve gözlere kim malik? Ölüden diriye, diriden ölüyü kim çıkarıyor? İşleri kim idare ediyor? “Allah” diyecekler. De ki: Öyleyse (O’na şirk koştuktan) sakınmıyor musunuz?” (Yunus, 31)

Bununla birlikte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* onlara karşı savaşmıştı. Kanlarını, mallarını helal saymıştı. Çünkü onlar, ibadet türlerinin tümünde Allah’ı birle-memişlerdir.

Allah’tan başkasına ibadetten sakındıran Kur’an ayetlerine ve Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*’in hadislerine göre Allah’a şirk koştuk; kulun ibadet konusunda put, taş, peygamber, veli veya kabri Allah’a ortak koşturmasıdır.

Şirk; sırf Allah’a özgü olan bir şeyi Allah’tan başkası için yapmaktır. Bu başka varlığa, cahiliyedeki gibi sanem, put vs. denilmesi de veli, kabir, türbe gibi isimler kullanılması da aynıdır.

Bugün yeni bir fırka zuhur etse ve

Allah'ın hâşâ eşi ve çocuğu bulunduğunu iddia etse, Hristiyanlarla aynı hükmü taşır. Hristiyanlar hakkında inmiş olan ayetler bunlara uygun düşer. Her ne kadar kendilerini Hristiyan olarak adlandırmassalar dahi. Çünkü hükümleri aynıdır. Bugünkü kabirperestler ile ilgili hükümler de dünkü kabirperestlerle aynıdır.

İkincisi:

Kabirlere gönül bağlamış bazı kimseler şöyle derler:

“Biz kabirlerde yatan evliyaya ve salih zatlara şefaât talep etmek için yakınlaşmaya çalışıyoruz. Bu ölümler salih kimselerdir. Dünyada iken gündüzleri bol bol oruç tutar, seher vakitlerinde gözyaşı dökerlerdi. Onlar, Allah katında belli bir makama ve mevkiye sahiptirler. İşte biz de onlardan Allah katında bizim için şefaâtçi olmalarını talep ediyoruz.”

Bu kimselere şunları söylemek isteriz:

Bakın! Yazıklar olsun sizlere! Allah’a davet edene icabet edin! O’na iman edin!

Allah, araçlar edinmeyi şirk olarak adlandırmıştır. Şöyle buyurmuştur: “Allah’ın yanı sıra kendilerine zarar da vermeyen, fayda da vermeyen şeylere ibadet ederler. Bunlar Allah katında bizim araçlarımızdır, derler. De ki: Göklerde ve yerde bilmediği bir şeyi mi Allah’a haber veriyorsunuz? Allah onların şirk koştukları şeylerden münezze ve yücedir.” (Yunus, 18)

Ayrıca onlara şunu söyleriz. Biz de Allah’ın peygamberlere ve velilere şefaathakkı verdiğine, onların Allah’a en yakın insanlar olduklarına iman ediyoruz. Ancak Rabbimiz, onlardan dilekte bulunmaktan ve onlara dua etmekten bizleri nehyetmiştir.

Peygamberlerin, velilerin ve şehitlerin, Allah katında şefaathakkı vardır. Fakat şefaathakkı, istedikleri kimselere şefaathakkı edebilmek, istediklerini de hariç tutmak şeklinde on-

ların elinde değildir. Kesinlikle böyle değil. Onlar ancak Allah'ın kendilerine izin vermesinden ve şefa'at edilecek olan kimseden razı olmasından sonra ancak şefa'at edebilirler.

Üçüncüsü:

Bazı kabir sevdalıları da şu şekilde itiraz etmektedirler:

“Eskiden ve şu anda birçok Müslüman kabirler üzerine bina inşa etmişlerdir ve etmektedirler. Türbe ve yatırlar yapmaktadırlar. Bunlar yanında dua etmenin yollarını aramaktadırlar. Ümmetin hepsi batıl üzere de siz mi hak üzeresiniz?”

Onlara şunları ifade etmek isteriz: Bu türbelerin ve yatırların çoğusu uydurmadır. Sahiplerine nispeti, daha önce de geçtiği üzere doğru değildir. Ayrıca kabirler üzerine bina inşa etmek, yanlarında dua etmek için yollar araştırmak, inkar edilen bidatlerdendir.

Nitekim Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* yapmış olduklarından sakındırarak şöyle buyurmuştur: "Allah, peygamberlerinin kabirlerini mescit edindiklerinden ötürü Yahudi ve Hıristiyanlara lanet etsin!" (Muttefekun aleyh)

Dördüncüsü:

Bir şüphe var ki şeytan, bu şüpheyi bazı kalplere ilka etmektedir. Bu şüpheyeye göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kabri, hiçbir inkâra mahal olmaksızın Mescidi Nebevî'nin içinde yer almaktadır. Eğer böyle bir şey haram olmuş olsaydı, Rasûlullah da oraya defnedilmezdi. Aynı şekilde kabrinin üzerinde kubbe bulunmasını da delil olarak ileri sürmektedirler.

Cevap:

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* vefat ettiği yerde defnedilmiştir. Peygamberler,

ilgili hadislerde varid olduğu üzere vefat ettikleri yerde defnedilirler.

Rasûlullah da mescidin içinde değil. Âişe radiyallâhu anhâ'nın hücresinde defnedilmiştir. Rasûlullah'ın defnedildiği yer hücrenin içidir. İşin başında durum böyleydi. Ashabı Kiram, sonraki zamanda kimse kabrini mescit edinmesin diye Peygamber'i Âişe radiyallâhu anhâ'nın hücreesine defnetmişlerdi. Nitekim Âişe radiyallâhu anhâ hadisinde varid olduğuna göre Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ölümü ile sonuçlanan hastalığı sırasında şöyle buyurmuştur: "Allah, peygamberlerinin kabirlerini mescit edinmiş olan Yahudi ve Hristiyanlara lanet etsin!" Âişe "Böyle olmasaydı kabri belirgin olurdu. Ancak mescit hâline getirilmesinden korkmuştur." (Buhârî ve Müslim tahric etmiştir.)

Evet işin başında Âişe'nin evinde defnedilmişti. Âişe'nin evi doğu tarafından mescide bitişikti. Yıllar geçti. İnsanlar çoğaldı. Ashab kabir tarafı hariç. Mescidi her

yönden genişletiyordu. Batı, kuzey ve güney cephelerinden genişletmişlerdi. Sadece doğu cephesine dokunmadılar. O cepheyi kabir engel olduğundan dolayı genişletmemişlerdi. Hicri seksen sekiz yılında yani Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in vefatından yetmiş yedi yıl sonra ve Medine'deki ahabın genelinin vefatının ardından Hâlife Velid b. Abdilmelik, genişletmek amacıyla Mescidi Nebevî'nin yıkılması emrini verdi. Her cepheden genişletilmesini, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* 'in hanımlarının odalarının da mescide katılmasını emretti. Doğru cephesinden genişletilip de Âişe radiyallâhu anhâ'nın hücresi mescide katılınca Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kabri, mescidin içinde kalmış oldu. (bk. er-Radd 'ala'l-Ahnâî, s.184; Mecmû'u'l-Fetâvâ, 27/323; Târîhu İbn Kesîr, 9/74).

İşte kabir ve mescitle ilgili durum bu şekildedir.

Öyleyse hiçbir kimsenin Ahab radiyallâhu anhumdan sonra olan şeylerle delil

getirmesi doğru olmaz. Çünkü bu olanlar, sabit olan hadislerle ve ümmetin selefinin anlayışına muhaliftir. Velid b. Abdilmelik Allah affetsin Nebvî Hücre'nin mescide dâhil edilmesi konusunda hata etmiştir. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* mescitlerin kabirler üzerine inşa edilmesini yasaklamıştır. Doğru olan, mescidin Nebvî Hücre'ye hiç el sürmeksizin diğer cephelerden genişletilmesi idi.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kabri üzerindeki kubbe için de aynı durum geçerlidir. Bu kubbenin yapımı da ne Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* 'den ne de Ashabı Kiram radiyallâhu anhum'dandır. Ne tabîinden ne tebei tabîinden ne de ümmetin âlimlerinden ve imamlarından gelen herhangi bir şeye dayanmamaktadır. Aksine Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kabri üzerine yapılmış olan bu kubbe, son dönemdeki bazı Mısır krallarından biri olan Melik Mansur adıyla bilinen Kalavun es-Sâlihî'nin hicri 678'de yaptırdığı

bir yapıdır. (bk. Tahzîru's-Sâcid, el-Elbânî, s.93; Sırâ'un beyne'l-Hakkı ve'l-Bâtıl, Sa'd Sâdık, s.106; Tathîru'l-İ'tikâd, s.43)

ÇAĞRI

Kabirlere gönül bağlayanlara şunu söylemek isterim. Ey insanlarım! Allah'a davet eden davetçiye icabet edin. O'na iman edin!

Allah için. Selefi Salihîn'in hiçbir kabri kireçlediklerini biliyor musunuz? Ya da Meliki Allâm'dan gafil olarak herhangi bir insana ümit bağladıklarını? Yahut da herhangi bir türbe ve makam ile tevessülde bulunduklarını?

Onlardan birinin Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ya da ashabından, ehli beytinden birinin kabri yanında durarak herhangi bir ihtiyacını gidermek üzere, herhangi bir sıkıntısından kurtarmak için dilekte bulunduğunu biliyor musunuz?

Ömer radiyallâhu anh döneminde

Medine-i Nebeviyye'deki ashaba bakınız. Yer kuruyup da yağmur kesilince. Bu durumu Ömer'e şikayet etmişlerdi. Ömer de onları çıkarıp istiskâ namazı kılmıştı. Ardından da ellerini kaldırdı ve "Allah'ım, biz kuraklık çektiğimiz zaman Peygamber'imizin bizim için ettiği dua ile tevessül ettik. Sen de bize yağmur yağdırdın. Allah'ım, Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem*'in amcasının duası ile tevessül ediyoruz." dedi. Sonra da Abbas radiyallâhu anh'a dönüp şöyle dedi: "Ey Abbas! Allah'a dua et de bize yağmur yağdırsın." Abbas kalktı ve Allah Teâlâ'ya dua etti. İnsanlar da onunla âmin dediler. Ağladılar, yakardılar. En nihayetinde üstlerinde yağmur bulutları toplandı ve yağmur yağdı.

Ashabı Kirama bakın. Onların fıkhı bizden daha fazla. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e duydukları sevgi daha muazzam. Bir ihtiyaçları olduğunda, başlarına bir sıkıntı geldiğinde Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in kabrine gidip de "Ya Rasûlullah!

Bize Allah katında aracı ol.” demediler. Kesinlikle. Onlar Nebiyyi Mürsel veya veliyyi mukarreb bile olsa ölüye dua etmenin caiz olmadığını biliyorlardı. Bir ihtiyaç istediklerinde sıkıntıların giderilmesini salih dualarla istemişlerdir.

Vah ki vah. Kemikler ve çürüyüp uflanmış cesetler üzerinde kalabalıklar oluşturan, mağfiret ve rahmet uman bugünün zavallılarına yazıklar olsun.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*’in suret ve heykel yapımını boşu boşuna, oyun olsun diye mi yasakladığını sanıyorsunuz? Yoksa Müslümanların suret ve heykellere ibadet ederek tekrar ilk cahiliye dönmelelerinden mi endişe ediyordu?

Suret ve heykellere tazim gösterenlerle türbelere ve kabirlere tazim gösterenler arasında ne fark var ki? Mademki ikisi de şirke götürüyor ve tevhid akidesini bozuyor, demek ki fark yok.

ŞİRK SEBEPLERİNDEN ALLAH'TAN BAŞKASI ADINA YEMİN ETMEK

Kâbe adına, güvenilirlik adına, şeref adına, falan kişinin bereketi adına, filan kimsenin hayatına, Peygamber'in makamına, veli kulun mertebesine, analarababalara yemin etmek caiz değildir. Bunların hepsi haramdır. Çünkü yemin etmek, yemin edilen kişi ya da şeyin tazim edilmesi demektir ki bu Allah'tan başkası için doğru değildir.

Ahmed, İbn Ömer'den merfu olarak şunu rivayet etmiştir: "Kim Allah'tan başkası adına yemin ederse, şirk koşturmuştur."

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: "Yemin edecek olan Allah adına yemin etsin ya da sussun!"

Allah'tan başkasına yemin eden kimse

yemin edilen kimsenin azametinin Allah'ın azameti gibi olduğuna itikat etmektedir ki bu da en büyük şirktir. Adına yemin etmiş olduğu şeyin Allah'tan daha aşağı seviyede olduğuna inanırsa bu da küçük şirktir.

Buna benzer sözler, maksatsız olarak dilinden dökülen kişi için kefarettir. "Lâ ilâhe illallah" demesidir. Nitekim Buhârî, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Kim yemin eder de yeminine Lât ve Uzzâ'yı katarsa, Lâ ilâhe illallah desin!".

Allah'tan başkası adına edilen yeminler dilinden dökülen kimsenin bu sözleri terk etmek için nefsiyle mücadele etmesi gerekir. Bazı kimseler de Allah adına yalan yere yemin ederlerken şeyhi adına yalan yemin etmeyi göze alamamaktadırlar.

Bazı insanların dillerinde dolaşan şirk lafızlarından bazıları şunlardır:

"Allah ve sen dilersem", "Allah ve falan kişi olmasaydı", "Allah'tan ve senden başka

kimsem yok", "Bu Allah'ın ve senin bereketindendir."

Doğrusu şöyle olmalıydı: "Önce Allah sonra sen dersen", "Önce Allah sonra sen olmasaydın."

ŞİRK SEBEPLERİNDEN

MUSKA, BONCUK, YAPRAK

Şirk sebeplerinden biri de nazar ve benzerlerinden korkarak muska, boncuk, yaprak asmaktır. Bu şeylerin belayı gidermek, def etmek için yalnızca birer sebep ve yol olduğuna inanılırsa bu küçük şirktir.

Bu şeylerin bizzat kendilerinin belayı def ettiklerine ve bu hususta tahakkümleri bulunduğu inanılırsa bu da büyük şirktir. Çünkü Allah'tan başkası ile ilişkilendirilmektedirler. Kainatta Allah ile birlikte, Allah'tan başkası için de tasarruf hakkı tanınmamaktadır.

Muskalar iki çeşittir:

a) İçerisinde Kur'an ayetleri yazılı olanlar: Kumaş veya deri şeklinde. Yahut da al-

tın parçası veya başka malzemeden olarak bazı kimseler asarlar. Üzerinde Kur'an'dan ayetler yazılıdır. Bu caiz değildir. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'den böyle bir uygulamada bulunduğu dair bir şey varid olmamıştır. Bu türden şeyleri takmak, ötekileri de takmaya sevk edebilir.

b) İçerisinde Kur'an ayetleri yazılı olmayanlar: Üzerinde cinlerin isimlerinin, sihirbazların sembollerinin yazılı olduğu şeylerin takılması gibi. Allah'a sığınırız ki işte bu şirk vesilelerindendir.

İbn Mesûd "Kim herhangi bir kimse-deki bir muskayı koparırsa sanki köle azat etmiş gibi olur." demiştir.

Huzeyfe b. elYemân, koluna demirden bir hâlka takmış olan bir adam gördü. "Bu nedir?" diye sordu. Adam "Hastalıktan dolayı" dedi. Huzeyfe, "Onu çıkartıp at! Zira hastalığını daha da artırmaktan başka bir işe yaramaz. O üzerindeyken ölürsen, ebediyen kurtulamazsın." dedi.

Gaybı bir tek Allah'tan başka hiç kimse bilemez. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "De ki: Gaybı, Allah'tan başka, göklerde yerde olan hiç kimse bilemez.". Gaybı bilmek, ne mukarreb melek ne mürsel peygamber. Ne kendini ibadete vermiş veli kul ne tabi olunan önder... Hiç kimse için kesinlikle mümkün değildir. Gaybı Allah'tan başka hiç kimse bilemez.

Sadece Allah, peygamberlere gaybla ilgili bazı hususları vahyedebilir. Allah'ın, Peygamberi *sallallahu aleyhi ve sellem* 'e kafirlerin kendisi için kurdukları tuzakları, kıyamet alametlerini ve buna benzer şeyleri bildirmesi gibi.

El falı, kahve falı, astroloji, medyumluk (kâhinlik) veya sihir gibi herhangi bir vesileyle gaybı bildirdiğini iddia eden kimse yalancı bir kâfirdir.

Bazı şarlatanların, deccalların kaybolmuş eşya ile veya bazı hastalıkların sebepleriyle ilgili olarak verdikleri haberler,

cinlerin ve şeytanların kullanılmasından başka bir yolla sağlanmamaktadır.

Zayıf imanlı bazı kimseler. Müneccimlere giderek geleceklerine yönelik, evlilikleri ile alakalı bir şeyler sormaktadırlar ki bu haramdır. Gaybı bildiğini kim iddia ederse ya da bu iddiayı onaylayan olursa küfre girmiş bir müşrik olur.

Gazete ve dergilerde yer alan yıldız fallarına itibar etmek ya da gaybı bildiğini iddia eden kişi ile telefon görüşmesi yaparak bir şeyler sormak da haramdır.

ŞİRK SEBEPLERİNDEN SİHİR, KEHANET, MEDYUMLUK, MÜNECCİMLİK

Sihir; bir takım büyüler, sözler, ilaçlar ve tütsülemelerden ibarettir. Sihrin haki-kati vardır. Kalplere de, bedenlere de etki edebilir. Hasta edebilir. Öldürebilir. Kişi ile eşinin arasını açabilir.

Sihir en büyük günahlardandır. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: “Helak edici yedi gûnahtan kaçının!” “Nedir onlar?” diye sordular. “Allah’a şirk koşturmak, sihir;...” buyurdu. Sihirde sihri yapana hizmet etmelerini sağlamak için şeytanların kullanılması, onlarla ilişki kurulması, sevdikleri şeylerle onlara yaklaşılmaya çalışılması söz konusudur. Ayrıca sihirde gaybı bilme iddiası da bulunmaktadır. Bu da küfür ve sapıklıktır.

Bu nedenle Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Yaptıkları, sadece bir büyücü hilesidir. Büyücü ise nereye varsa (ne yapsa) iflah olmaz."

Sihirbazın hükmü; bir grup sahabi radiyallâhu anhum'un yapmış oldukları gibi ölümdür.

Şaşılacak bir durum ki bizler insanların sihri basite aldıkları, belki de övünç vesilesi saydıkları, sahiplerine ödülleri verdikleri, sanat dalı saydıkları bir zamanda yaşıyoruz.

Sihirbazlar için kutlamalar, yarışmalar düzenlenmektedirler. Bu etkinliklere seyirci ve taraftar olarak binlerce kişi katılmaktadır. Bu da akîdeyi önemsememekten kaynaklanmaktadır. Sihirbaza karşı yapılan en güzel şey Cundub b. Abdillâh radiyallâhu anh'ın yaptığıdır. Emirlerden birinin yanına girmişti. O emirin huzurunda bir sihirbaz gördü. Sihirbaz elindeki kılıçla oynuyordu. Bir adamın başını kesip tekrar eski

hâline döndürdüğünü insanlara bir göz boyama olarak gösteriyordu. Ertesi gün Cundub geldi. Üzerine ridasını giymiş, ridanın altına da kılıcını saklamıştı. Sonra hâlifenin yanına girdi. Sihirbaz hâlifenin huzurunda kılıçla oynuyor, insanların gözleri önünde sihir yapıyordu. İnsanlar hayret ve beğeni içinde izliyorlardı. Cundub sihirbaza yaklaştı. Sonra aniden kılıcını çıkarıp kaldırdı ve sihirbazın ensesine indirdi. Sihirbazın kafasını uçurdu. Sihirbaz debelenerek yere düştü. Cundub şöyle dedi: "Sihirbazın had cezası, kılıçla (boynunun) vurulmasıdır."

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: "Kim bir kâhine gelir de onun söylediklerini tasdik ederse, Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'e indirilene küfretmiştir (inkar etmiştir.)"

Dikkat edilmesi gereken bir nokta şudur: Sihirbazlar, kâhinler ve medyumlar insanların inançlarıyla oynarlar. Şöyle ki. Tedavi ehli insanlarmış gibi görünürler. Hastalara Allah'tan başkası için kurbanlar

kesmelerini emrederler. Şu şu özellikte bir koç veya tavuk kurban etmelerini söylerler. Bazen de onlar için şirk içerikli tılsımlar, şeytanî dualar yazarlar. Bunları muskalar şeklinde boyunlarına astırırlar. Veya sandıklarının içine yahut da evlerine koydururlar.

Bunlardan bazıları da olağanüstü olaylar sergileyen, kerametler gösteren bir veli gibi görünür. Mesela kendisini silahla vurur veya arabanın tekerlekleri altına atılır ama hiç etkilenmez.

Yahut da hakikatte şeytan işi birer sihir olan ve kendi ellerinde cari olan türlü şarlatanlıklar sergilerler. Allah'ı zikretme sırasında şeytanları gizleniverir.

Bir gencin anlattığına göre bir gün bir ülkeye gitmiş. Sirk adı verilen gösteri merkezlerinden birine girmiş ve gösteriyi izlemeye başlamış.

Bu genç anlatmaya şöyle devam etti: "Biz türlü oyunları izlediğimiz sırada. Bir

kadın geldi. Sonra enteresan bir güçle ipin üzerinde yürüdü. Sonra da duvarın üzerine sıçrayarak bir sivrisinek gibi yürümeye başladı. Kadının bu yaptıkları karşısında insanlar öylesine hayrete kapıldılar ki ben, kendi kendime “Bu kadının yaptıklarının eğitim yapılmış jimnastik hareketleri olmasına imkan yok. Doğrusu ben günahkâr bir kulum. Ama muvahhidim. Böyle şeylere rıza gösteremem. “Ne yapacağımı şaşırmıştım. Sihir ve sihirbazlarla ilgili bir cuma hutbesini hatırladım. Hocanın söylediklerinden biri de sihirbazların şeytanları kullandıklarıydı. Allah zikredildiği zaman şeytanların tuzaklarının boşa çıkacağı ve kuvvetlerinin kaybolacağı idi. Sandalyemden kalktım ve tiyatro sahnesine doğru yürümeye başladım. İnsanlar büyük bir beğeni ile alkışlıyorlardı. Benim bu hareketimi de aşırı derecede beğendiğimden yaptığımı sanıyorlardı. Sihirbaz kadına yaklaşıyordum. Sahneye ulaştığımda ve o sihirbaz kadına yaklaştığımda. Bakışlarımı

ona yönelttim ve Ayetu'l-Kürsî'yi "Hayy ve Kayyûm olan Allah'tan başka ilah yoktur. O'nu ne bir uyuklama, ne de uyku tutar..." okudum. Kadın bocalamaya başladı. Valahi ben daha ayeti bitirmeden yere düştü. Titremeye başladı. İnsanlar ayağa kalkmış, korkmuşlardı. Kadını hastaneye götürdüler. Şu ayetlerin sahibi Allah ne doğru söylemiştir: "Şeytanın tuzağı muhakkak ki zayıftır.", "Onlar bir tuzak kurdular. Allah da bir tuzak kurdu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır."

ŞİRK SEBEPLERİNDEN HEYKELLERE VE ANITLARA TAZİM GÖSTERMEK

Heykelin Arapça'daki anlamı; "tîmsâl-temâsil" insan veya hayvan şeklinde somut surettir.

Anıtlar ise liderler ve önemli insanlar için dikilmiş olan heykellerdir. Meydanlara, parklara vb. yerlere dikilmektedir. Yer yüzünde şirk bu heykeller nedeniyle vuku bulmuştur.

Nuh Kavmi'ni görmüyor musunuz? Kendilerinden olan bazı kimselerin heykellerini yaptıklarında çok geçmeden, Allah'ın yanı sıra o heykellere de ibadet eder oldular. Bu sebeple Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* heykeller dikmeyi, resimler asmayı, şirke vesile olduğu için yasaklamıştır. Hatta resim yapanları lanetlemiş ve onların kıya-

met gününde en şiddetli azap görecek kimseler olduklarını bildirmiştir. Resimlerin silinip yok edilmelerini emretmiş ve içinde resim bulunan eve meleklerin girmediğini haber vermiştir.

ŞİRK VESİLELERİNDEN

BİDAT TEVESSÜL

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in yüce makamı ile, yaratılmışların zatlari veya haklari ile, ölülerden dua ya da şefaati dileğinde bulunmakla tevessül etmek gibi. Kişinin duasında "Allah'ım, peygamberlerinin yüce makamı aşkına veya falan kim-senin hakkı için, ya da falan ölmüşün ruhu aşkına senden istiyorum." demesi ve ben-zeri bütün sözler caiz değildir.

Caiz ve meşru olan tevessül; isimleri ve sıfatları ile Allah'a yapılan tevessüldür. Mesela "Ey Rahim! Bana merhamet et! Ey Gafûr! Beni mağfiret eyle!" demek gibi.

Aynı şekilde Allah'a iman ile ve salih amellerle tevessülde bulunmak da caizdir.

Meselâ “Allah’ım, sana olan imanım ve peygamberlerini tasdik ettiğim için beni cennetine sok!” demek gibi.

Hayatta olan salih kulların duası ile Allah’a tevessül etmek de caizdir. Kendisi için hayatta olan salih bir kuldan Allah’a dua etmesini istemek gibi. Müslüman’ın, Müslüman kardeşinin gıyabında yaptığı dua makbuldür. Ancak kabrinde yatan bir ölüden dua istemek caiz değildir.

Bu geçenlerin hepsi Allah’ın kulları üzerindeki haklarındandır. Bunların Allah’tan başkası için yapılması caiz değildir.

ALLAH'A İMANDANDIR

Allah'ın her şeyin rabbi olduğuna, ibadet edilmeye müstahak olduğuna inanmak...

O'na ait en güzel isimler ve en yüce sıfatlar bulunduğuna inanmak. "Hiçbir şey O'nun benzeri değildir. O, her şeyi işiten ve görendir."

Allah'ın dilediği zaman, dilediği şeyi, dilediği keyfiyette konuştuğuna iman ederiz. Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Allah Musâ ile konuştu."

Kur'an ve semavî kitapların hepsi Allah'ın kelimidir.

Allah'ın kulları üzerinde, zatı ile en yüksekte ve sıfatlarıyla en yüce olduğuna inanırız.

Gökleri ve yeri altı günde yarattığına, sonra arş üzerine istiva ettiğine iman ederiz. O'nun arş üzerine istiva etmesi celal ve azametina layıktır. Bu istivanın keyfiyetini O azze ve celle'den başkası bilmez. O, arş üzerinde yüce olmakla birlikte mahlûkatın hâllerini bilir. Sözlerini işitir. Fiillerini görür. İşlerini idare eder. Müminlerin kıyamet gününde rablerini göreceklerine iman ederiz. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "O gün bazı yüzler rablerine bakarak parıldar." Allah'ın Kitabı'nda ve Rasûlü'nün sünnetinde Rabbimiz'in sıfatlarına dair verdikleri her habere biz inanırız. Bunların hakikatini tasdik ederiz. Allah azze ve celle'ye nasıl layık ise öylece inanır ve O'nu tasdik ederiz.

MELEKLERE İMAN

Allah onları nurdan yaratmıştır. Onlara yerine getirecekleri görevler yüklemiştir.

Onlar, Allah'a isyan etmeden emrolundukları şeyi yerine getiren kullardır. Memur oldukları şeyleri yaparlar. Sayı bakımından bizden daha fazladırlar. Korkuları ve ibadetleri de daha fazladır.

Buhârî ve Müslim, gökte Beyti Mamur adında bir ev bulunduğunu, her gün bu eve yetmiş bin melek girdiğini, namaz kıldıktan sonra çıktıklarını, sonra da kıyamete dek oraya bir daha dönmediklerini rivayet etmiştir.

Ebu Davud ve Taberânî'de sahih olarak yer aldığına göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: "Allah azze ve celle'nin arşı taşıyan meleklerinden biri

hakkında konuşmama izin verildi. Onun kulak memesi ile omzu arası mesafe, yedi yüz yıllık yürüyüş kadardır.”

Bazı meleklerin özel görevleri bulunmaktadır. Cebrail, peygamberlere vahiy ile; Mikail, yağmur ve bitkilerle; İsrail, kıyamet koparken sûra üfürmekle; Ölüm Meleği, ruhları kabzetmekle; Mâlik, cehennem bekçiliği ile görevlidir.

Allah Teâlâ'nın, rahimlerdeki ceninleri ve âdemoğlunu korumakla kulların amellerini yazmakla, kabirdeki ölüyü sorgulamakla vb. işlerle görevli melekleri bulunmaktadır.

İşte melekler bunlardır. Onlar gaybî bir âlemdir. Onları görmesek de var olduklarına iman ederiz.

Bize gayb olan daha başka yaratıklar da bulunmaktadır. Bu yaratıklar cinlerdir. Cinler ateşten yaratılmışlardır. Allah onları insanlardan önce yaratmıştır. Ayette Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: “Allah in-

sanı, pişmiş çamura benzeyen bir balçıktan yarattı. Cinleri öz ateşten yarattı.”

Cinler de ibadetle mükellef ve memurdurlar. Onların kimisi mümin, kimisi de kâfirdir. Kimisi itaatkar kimisi de isyankardır. İnsanların bazen cinlere karşı düşmanlıkları gibi, cinler de insanlara karşı bazen düşmanlık ederler. İnsanoğlunun cinlere olan düşmanlığı; küçük abdest ya da büyük abdest bozduktan sonra temizliğini kemik ile ya da hayvan tersi ile yapmasıdır. Müslim’de, Peygamber sallallâhu aleyhi ve sellem kemik ve hayvan tersi hakkında şöyle buyurmuştur: “Bu ikisi ile istinca yapmayınız! Zira bunlar cinlerden olan kardeşlerinizin yiyeceğidir.”

Cinlerin insanlara düşmanlıklarından bazısı; vesvese vermek suretiyle insanlara musallat olmaları, onları korkutmaları, sara rahatsızlığı vermeleridir.

Müslüman’ın, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*’den sabit olan şer’î zikirleri,

Ayete'l-Kürsî'yi, Muavvizeleri okumak gibi meşru zikirler yoluyla cinlerden korunması mümkündür. Cinler için kurban kesmek suretiyle onlara yaklaştırmaya çalışmak, şerlerinden korunmak için onlara dua etmek ise şirk çeşitlerindendir.

Hiç şüphe yok ki cinler ve şeytanlar zayıf varlıklardır. Kurdukları tuzaklar da zayıftır. Fakat insanın masiyetleri çoğaldığı, harama bakar hâle geldiği, çalgı aletlerini dinlediği, imanı zayıfladığı, Rabbi ile ilişkisi azaldığı, Allah'ı zikretmekten gafil olduğu, şer'î zikirlerle korunmaktan gaflete düştüğü zaman cinler insana musallat olmaya güç bulurlar. Allah Teâlâ, şeytan ve askerleri hakkında şöyle buyurmuştur: "Muhakkak ki onun iman edenler ve rablerine tevekkül edenler üzerinde bir sultanı yoktur. Onun sultanı, ancak kendisini dost edinenler ve O'na şirk koşanlar üzerindedir."

KİTAPLARA İMAN

Bunlar, Allah'ın insanlara hidayet olması için peygamberlerine indirdiği kitaplardır. Bu kitaplar çok sayıdadır. Bunların hepsine iman ederiz. Allah bizlere bunların dördünü bildirmiştir. Kur'an'ı Muhammed'e, Tevrat'ı Musa'ya, İncil'i İsa'ya, Zebur'u da Davûd'a (hepsine salat ve selam olsun) indirmiştir.

Bu kitapların hepsi de Allah Teâlâ'nın kelimidir. Kur'an bunların sonuncusu ve en muazzamıdır. Allah, Kur'an'da, önceki kitaplarda olanları bir araya toplamıştır. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Sana da daha önceki kitabı doğrulamak ve onu korumak üzere hak olarak Kitab'ı indirdik." (Maide, 48)

NEBİLERE VE RASULLERE İMAN

Allah Teâlâ, her bir toplum içinde kendilerine ortağı olmayan bir tek Allah'a ibadete davet etmek üzere bir peygamber göndermiştir. Rasullerin ilki Nuh; sonuncusu ise Muhammed aleyhimusselâm'dır.

Rasullerin sayısı çoktur. Onlardan kimisini Allah bize ismi ile haber vermiş, kimisinin haberini anlatmış, kiminden ise hiç haber vermemiştir. Biz onların hepsine iman ederiz. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Yemin olsun ki biz senden önce rasuller göndermişizdir. Onların kimisini sana anlattık, kimini ise sana anlatmadık." Onlar da yaratılmış birer beşerdir. Diğer insanlarla aralarında hiçbir fark yoktur. Sadece onlara vahiy gelir. "De ki ben de sizin gibi bir beşerim, bana vahyolunur."

Evet. Onlar da yiyen içen. Hastalanan ve ölen birer insandırlar. Onların hepsine iman etmek gerekir. Onlardan tek birinin risaletini inkar eden hepsini inkar etmiş demektir.

Allah azze ve celle, Nuh Kavmi hakkında “Nuh Kavmi peygamberleri yalanladı.” buyurmuştur.

Hud Kavmi hakkında da “Ad peygamberleri yalanladı.” buyurmuştur. Hâlbuki her toplum ancak kendi peygamberini yalanlayabilir. Fakat bütün peygamberlerin risaleti tek olduğu için onlardan birini yalanlayan hepsini yalanlamış olur.

Buna göre Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*’i yalanlayan ve O’na tabi olmayan Hıristiyanlar, Meryem oğlu Mesih’i de yalanlamaktadırlar. Çünkü Mesih, onları Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ile müjdelemiş ve O’na ittiba etmelerini emretmiştir. Ama O’na itaat göstermemişlerdir. Yahudiler ve diğerleri için de aynı şey geçerlidir.

AHİRET GÜNÜ'NE İMAN

Ahirete iman; ölümden sonra olacaklara dair Allah'ın Kitabı'nda zikrettiklerini, Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*'in haber verdiklerini tasdik etmektir. Öncelikle kabir azabına ve nimetlerine iman edersin. Bu husus, Kitap ve sünnet ile sabittir. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Firavun'un kavmini ise kötü azap kuşatıverdi. Onlar sabah akşam o ateşe sokulurlar. Kıyametin kopacağı gün de Firavun Ailesi'ni azabın en çetinine sokun (denilecek)!"

Allah azze ve celle münafıklar hakkında da şöyle buyurmuştur: "Onlara iki kez azap edeceğiz, sonra da muazzam bir azaba itilecekler." İbn Mes'ûd ve diğerleri şöyle demişlerdir: "İlk azap dünyadaki, ikincisi ise kabirdeki azaptır. Daha sonra da cehen-

nemdeki muazzam bir azaba itileceklerdir.”

Kabir azabı ve nimetlerine ilişkin hadisler ise çok sayıdadır. Hatta İbnu'lKayyim ve başkaları bu hadislerin mütevatir olduğunu tasrih etmişlerdir. Sünnet kaynaklarında bu hususa ilişkin elliden fazla hadis bulunmaktadır.

Bu hadislerden biri Sahîhayn'da yer alan şu rivayettir: “Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* iki kabre uğradı. “Yemin olsun ki bu ikisi azap görmektedirler. Büyük bir sebepten dolayı azap görüyor değiller. Bunlardan biri idrarından sakınmazdı. Diğeri ise insanlar arasını bozmak için laf götürüp getirirdi (nemime=kovuculuk yapardı).” Bu hadislerden bir diğeri de yine Sahîhayn'da yer almaktadır: “Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* duasında “Allah'ım, kabir azabından sana sığınırım.” derdi. Kabir azabı ve nimetleri gaybî konulardandır. Akıl ile ölçülüp kavranamaz.

AHİRET GÜNÜNE İMANDANDIR

Tekrar dirilmeye iman ve Sûr'a üflendiğinde ölülerin diriltileceklerine inanmak. Ölüler çırlıçıplak, yalın ayak ve sünnetsiz olarak yerlerinden kalkarlar. Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Sonra siz bundan sonra öleceksiniz. Sonra da kıyamet gününde diriltileceksiniz.". Ahirete imandan olan bir diğer husus da hesap ve amellerin karşılıklarının verilmesidir. Allah celle celâluhû şöyle buyurmuştur: "Muhakkak ki onların dönüşü bizedir. Sonra hesaba çekilmeleri de bize aittir."

Cennete ve cehenneme iman da buraya dâhildir. Cennet muttakilerin diyarıdır. Orada hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı, hiçbir insanoğlunun aklına bile gelmeyecek şeyler vardır. Cehennem de

azap ve işkence diyarıdır. Orada hiçbir akla gelmeyecek azap ve işkenceler bulunmaktadır.

Aynı şekilde kıyametin hem küçük hem büyük alametlerine iman edersin. Meselâ Deccal'ın çıkması, İsa aleyhisselâm'ın gökten inmesi, güneşin battığı yerden doğması, Dabbetu'lArz'ın zuhuru ve diğer alametler gibi.

Şefaate, Havuz'a, Mizan'a, Ruyetullah'a ve ahiretle alakalı diğer hususlara iman edersin.

HAYRI VE ŞERRİ İLE KADERE İMAN

Allah'ın geniş ilmiyle, her şeyi meydana gelmeden evvel bildiğine iman edersin. Her şeyi hem bütün, hem de detaylı olarak bilmektedir. Levhi Mahfuz'a da kaydetmiştir. Tüm varlıkları yaratmıştır. "Allah her şeyin yaratıcısıdır. O, her şey üzerinde vekildir."

Bu kainatta hiçbir şey meydana gelmez ki Allah, onun meydana gelişini bilmesin ve onun meydana gelmesine izin vermiş olmasın. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Biz her şeyi bir ölçü (kader) ile yarattık."

İradesi ve kudreti bulunan her insan, bu ikisi ile bir şeyi yapmayı veya yapmamayı tercih eder. İsterse abdest alıp namaz kılar. İsterse yoldan çıkıp zina eder. Bu sebeple

hesaba çekilir ve karşılığını görür. Vacip-leri terk edip haramları işlemek konusunda kader deliline sığınması caiz değildir.

İMANI ZEDELEYEN HUSUSLAR

DİN İLE ALAY ETMEK

Din ile alay etmek, İslâm'dan irtidat etmektir. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "De ki: Allah ile, ayetleriyle, rasûlü ile mi alay ediyordunuz? Özür dilemeyin! Çünkü siz iman ettikten sonra tekrar kafir oldunuz."

Mesela bazı kimseler şöyle demektedirler: "İslâm eski bir dindir. İçinde bulunduğumuz çağa uymaz." ya da "Bu din geri kalmıştır, gericidir.". Yahut da şöyle derler: "Beşerî kanunlar İslâm'dan daha güzeldir. Tevhide çağırانlar ve kabirlere, türbelere ibadet etmeyi inkar edenler için "Bu aşırı dincidir, Vahhabi'dir, Müslümanlar arası-na ayrılık tohumları ekiyor." derler.

İMANI ZEDELEYEN HUSUSLAR

ALLAH'IN İNDİRDİĞİNDEN

BAŞKASIYLA HÜKMETMEK

Allah'a imanın gereklerinden biri de sözlerle, fiillerle, anlaşmazlıklarla, parasal konularla, diğer haklarla alakalı mevzular da O'nun şeriatı ile hükmetmektir. Yöneticilerin Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeleri, halkın da Allah Teâlâ'nın indirdiklerinin hükmüne başvurmaları gerekir. İman ile Allah'ın indirdiklerinden başkasının hükmüne başvurmak, bir arada bulunamaz. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Rabbin'e yemin olsun ki aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem tayin etmedikçe sonra verdiğin hüküm konusunda içlerinde hiçbir sıkıntı duymadıkça ve tam bir teslimiyet göstermedikçe iman etmiş olmazlar."

Bir diğ er ayette de şöyle buyurmuştur: "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir."

Her konuda; alışverişle, hırsızlıkla, zina ile ilgili konularda ve diğ er konularda Allah'ın indirdikleri ile hükmetmek gerekmektedir. Sadece evlenme, boşanma ve şahs  h llerle ilgili meselelerde değil, bütün konularda Allah'ın indirdiği ile h kmetmelidir. İnsanlar için kanun vaz edip de bu kanunların Allah'ın hükmüne ihtiyaç bırakmadığını veya Allah'ın hükmüne eşit olduklarını iddia eden veya bu kanunların Allah'ın hükmünden daha uygun ve daha üstün olduklarını ileri süren kimseler kafirdir. Evet kafirdir. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Yoksa onların, dinden Allah'ın izin vermemiş olduğu şeyleri kendilerine meşru kılan ortakları mı var?"

Bir diğ er ayette Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Yoksa cahiliye hükmünü m  arzuluyorlar? Aklı başında bir toplum için

hükmü Allah'tan daha güzel olan kimdir?"

Sahih kaynaklarda yer aldığına göre "Hahamlarını ve rahiplerini Allah'tan başka rabler edindiler" ayeti nazil olunca. Adiy b. Hâtem radiyallâhu anh "Ya Rasûlullah!. Biz onlara ibadet etmezdik." dedi. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* "Onlar sizin için Allah'ın haram kıldığını helal ediyor ve siz de bunu helal bilmiyor muydunuz? Onlar Allah'ın helal kıldığı şeyleri de size haram kılıyor ve siz de bunları haram bilmiyor muydunuz?" buyurdu. Adiy radiyallâhu anh "Evet öyle." dedi. Rasûlullah "İşte bu da onlara ibadet etmektir." buyurdu.

İMANI ZEDELEYEN HUSUSLAR

KÂFİRLERLE DOSTLUK,

MÜMİNLERE DÜŞMANLIK

Hiç şüphe yok ki Müslümanların Yahudi, Hıristiyan ve diğer müşrik kafirlere düşman olmaları, onlara sempati duymaktan sakınmaları gerekir. Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: “Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanlara sevgi göstererek, sempati besleyerek onları dost edinmeyin. Oysa onlar, size gelen hakkı inkâr etmişlerdir.”

Hatta Allah Teâlâ, kafir olan babaların ve kardeşlerin dahi sevilmesini haram kılmıştır. Şöyle buyurmuştur: “Allah’a ve ahiret gününe inanan bir toplumun babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da ol-

sa Allah'a ve Rasûlü'ne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin."

Bu manada birçok ayet bulunmaktadır. Bu ayetlerin hepsi Allah'ı inkar etmeleri, dinine düşmanlık etmeleri, İslâm'a ve ehline tuzak kurmaları nedeniyle kafirlere buğz etmenin ve onlara düşmanlık etmenin vacip olduğuna delalet eder. Nitekim Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Gerçekten, kin ve düşmanlıkları ağızlarından (dökülen sözlerinden) belli olmaktadır. Kalplerinde sakladıkları ise daha büyüktür. Eğer düşünüp anlıyorsanız, ayetlerimizi size açıklamış bulunuyoruz. İşte siz öyle kimselersiniz ki onlar sizi sevmedikleri hâlde siz onları seversiniz. Siz, bütün kitaplara inanırsınız; onlar ise, sizinle karşılaştıklarında "inandık" derler; kendi başlarına kaldıklarında da size olan kinlerinden dolayı parmaklarının uçlarını ısırırlar. De ki: 'Kininizden ölün! Şüphesiz Allah kalplerin içindekini hakkıyla bilmektedir.' Size bir iyilik dokunsa, bu onları tasalandırır; başınıza bir

musibet gelse, buna da sevinirler. Eğer sabreder ve korunursanız onların hilesi size hiçbir zarar vermez. Şüphesiz Allah, onların yaptıklarını çepeçevre kuşatmıştır.”

Yahudilerin ve Hıristiyanların bugünkü durumları ortadadır. İslâm’a karşı kurdukları tuzaklar, Müslümanlara karşı giriştikleri savaşlar ve İslâm’dan soğutma çalışmaları, İslâm’ın önünde engel olabilmek için büyük miktarlarda sarf ettikleri paralar... Hiçbiri gizli değildir.

Bugün Müslümanların kafirlere karşı besledikleri bazı dostluk türlerini şöylece sıralayabiliriz: Davet maksadı dışında kafirler içine karışmak, onların ülkelerinde yaşamak, zaruret olmaksızın oralara yolculuk etmek. Giyimkuşam, görünüm, hayat tarzı bakımından onlara benzemeye veya ihtiyaç olmadığı hâlde onların dili ile konuşmaya çalışmak.

İMANI ZEDELEYEN HUSUSLAR

ASHABIN VE EHLİ BEYT'İN DEĞERİNİ DÜŞÜRMEK

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashabının değerini düşürmek, onlara sövmek, Rasûlullah'ın değerli ev hâlkının değerini düşürmek, imanı zedeler.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ashabını severiz. Onlardan herhangi birinin sevgisi konusunda aşırıya gitmeyiz. Onları ancak hayır ile anarız. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: “Muhacirlerden, Ensardan ve onlara güzellikle ittiba edenlerden ilk öncülerden Allah razı olmuştur; onlar da Allah'tan razı olmuşlardır.”

Ashab arasında vuku bulan anlaşmazlık ve savaşlar konusunda ehli sünnet ve'l-cemaatin tavrı, bu hususları dile getirme-

yip konuşmamaktır. Zira onlar da hatası ve sevabı olan birer insandırlar. Bu fitnelere dâhil olmaktan Allah bizim kılıçlarımızı koruduğu gibi biz de dillerimizi korumalıyız. “Onlar, kıyamet gününde kendilerini toplayıp aralarında bir hükme varacak olan rableri bulunan insanlardır.” deriz.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*’den sonra, kendisini insanların en faziletlisi gö-rerek ve bütün ümmetin önünde yer aldığını kabul ederek hilafetin Ebû Bekr radiyallâhu anh’a, ondan sonra Ömer radiyallâhu anh’a, ondan sonra Osman radiyallâhu anh’a, ondan sonra da Ali radiyallâhu anh’a ait olduğunu kabul ederiz.

İMANI ZEDELEYEN HUSUSLAR

BİDATLERİN ALLAH'A YAKLAŞTIR- DIĞINI İLERİ SÜRMEK

Bazı Müslümanlar, uydurdukları bidatlerin kendilerini Allah'a yaklaştırdığını ileri sürmektedirler.

Meselâ Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in doğumu münasebetiyle yapılan mevlit kutlamaları. Bu sırada güya O'nun için ayağa kalkmak, O'na selam göndermek.

Yahut da salih zatlardan, velilerden birinin doğumu münasebetiyle yapılan kutlamalar gibi. Bunların hepsi dinde bidat çıkarmaktır. Ne Peygamber ne de sahabei kiram, bunları yapmış değildir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'den sabit olduğuna göre şöyle buyurmuştur: "Kim bizim bu dinimizde kendisinden olmayan bir şeyi

ihdas ederse, o merduttur.” Yani kendisine reddedilir. Yine bir hadiste “Sonradan ihdas edilmiş herşey bidat ve her bidat sapıklıktır.” buyurmuştur.

Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: “Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım. Din olarak İslâm’dan razı oldum.”

Bu tür mevlit kutlamalarının ihdas edilmesinden Allah’ın dinini kemale erdirmedeği zannedilmektedir. Öyle ki son dönemde bazı kimseler, kendilerini Allah’a yaklaştırdığını iddia ettikleri bir takım ibadetler ihdas etmişlerdir. Bu davranış Allah’a ve Rasûlü’ne karşı bir itirazdır.

Mevlit kutlamaları eğer Allah’ın razı olduğu dinden olmuş olsaydı. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* bu durumu ümmetine beyan ederdi. Âlimler mevlit kutlamalarını, sonradan ihdas edilmiş birer bidat ibadet oldukları için bidat olarak kabul etmektedirler. Özellikle bu kutlamalarda Rasûlullah için aşırılıklar sergilenebili-

yorsa, kadın erkek karışık vaziyette bulunuyorsa, eğlence aletleri kullanılıyorsa açıkça inkâr etmişlerdir. Bu kutlamalarda Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e yalvarıp yakarmak, O'ndan istiğasede bulunmak, medet dilemek, gaybı bildiğine inanmak ve buna benzer küfür içerikli davranış ve inançlar sebebiyle büyük şirk vuku bulabilmektedir.

Meselâ bazıları Bûsırî'nin şu dizelerini tekrarlarlar:

Ey mahlûkatın en mükerremi,
Senden başka kime sığınayım ben,
Başıma bir musibet geldiği zaman?
Diriliş gününde tutmazsan elimi,
Dersin o zaman ey ayağı kayasıcı!

Dünya ve içindekiler hep senin cömertliğindendir,

Levh ve kalem ilmi hep senin ilmindedir.

Bu gibi vasıflar, gayb bilgisi, kıyamet gününde mağfiret, dünya ve ahirette tahakküm, ancak ve ancak göklerin ve yerin mülkü elinde olan Allah için kabul edilebilir.

Bu gibi şeyler, Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* 'in veya veli zatların mevlit kutlamalarında çokça vuku bulmaktadır. Eğer "Bu mevlitlerde Peygamber hatırlanıyor, siyeri okunuyor." Denirse biz de karşılık olarak şunu söyleriz: Bu güzel bir söz. Fakat Peygamberi anmak, O'nun siyerini okumak, belli bir vakit tayin etmeksizin senenin her günü yapılabilir. Minberlerde, konferanslarda ve derslerde, genele açık toplantılarda ve diğer münasebetlerde de anılabilir.

Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Bir konuda anlaşmazlığa düşerseniz onu Allah'a ve Rasûlü'ne götürün."

Mevlit kutlamalarını Kitabullah'a götürdük ve Kitabullah'ın bize peygamberi-

mize ittiba etmeyi emrettiğini, dinin mükemmel olduğunu bildirdiğini gördük. Mevlitleri Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in sünnetine götürdük. Sünnette Peygamber'in böyle bir uygulamada bulunduğunu, bunun yapılmasını emrettiğini ve ahabının da bu tür kutlamalarda bulunmuş olduklarını bulamadık. Sonuçta bu hususun dinden olmadığını öğrenmiş olduk. Aksine bu kutlamalar, sonradan ihdas edilmiş olan bidatlerdendir. Hatta Yahudi ve Hristiyanlara bayramlarını kutlamaları bakımından benzetmek demektir. Akli başında kimselerin, bu kutlamaları yapan kişilerin sayı çokluğuna aldanmaması gerekir. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Yeryüzündekilerin çoğuna itaat edersen, seni Allah'ın yolundan saptırırlar."

İLGİNÇ

Bazı kimseler bidat olan bu tür kutlamalara katılmak için çaba sarf ediyorlar. Camiden, cemaatten geri kalıyorlar. Bazıları da Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in mevlitlerde hazır bulunduğuna inanıyorlar. Bunun için de karşılarcasına ayağa kalkıyorlar. Bu tamamen batıldır ve cehalet ürünüdür. Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* kabrindedir. Kıyamet gününden önce de oradan çıkacak değildir. Ruhu da ikram yurdunda Rabbi katında İlliyyîn'dedir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: "Kıyamet gününde kabri ilk yarılacak olan benim." O'na salat ve selam getirmek ise en faziletli amellerdendir. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Allah ve melekleri Peygamber'e salat ederler. Ey iman edenler! Siz de ona salat ve selam edin!"

Hepimiz biliyoruz ki Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i sevmedikçe, O'na saygı duymadıkça kulun imanı tamam olmaz. O'na saygı duyup tazim etmenin bir gereği de O'nu tabi olunacak bir imam edinmektir. Meşru kıldığı ibadetlerin hiçbirisinden vazgeçmeyiz. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana tabi olun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı sizin için bağışlasın. Allah Ğafur ve Rahim'dir."

BİD'ATLERDEN BAZILARI

Ramazan Ayının 27. gecesini kutlama

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ramazan ayındaki uygulaması, ibadetleri çoğaltmaktır. Son on günde daha fazla çaba sarf ederdi. Sahîhayn'da yer aldığına göre şöyle buyurmuştur: "Kim iman ile ve sevabını Allah'tan umarak ramazan ayını ihya ederse geçmiş günahları bağışlanır. Kim iman ile ve sevabını Allah'tan umarak kadir gecesini ihya ederse geçmiş günahları bağışlanır."

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in ramazan ayında ve Kadir gecesindeki uygulaması böyledir. Kadir gecesidir diye ramazan ayının 27. Gecesinde kutlama yapmak ise Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in uygulamasına aykırıdır. Böyle bir kutla-

ma bidattir. Kadir gecesi hassaten ramazan ayının yirmi yedinci gecesi de olabilir, bir başka gecesi de olabilir.

İsra ve Mirac Gecesi Kutlaması

(Mirac Kandili)

Hiç kuşkusuz ki İsra ve Mirac, Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in doğruluğuna dair delillerdendir. İsra ve Mirac, Kitap ve sünnette sabittir. İsra ve Mirac olayının gerçekleştiği gecenin recep ayında veya bir başka ay içinde hangi gece olduğuna dair sahih hadislerde herhangi bir bilgi varid olmamıştır. Hangi gece vuku bulduğu sabit olmuş olsaydı bile o geceye özel ibadet veya kutlama yapmak caiz değildir. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashâbı bu geceyi kutlamamışlardır. Bu geceye özel ibadet vs. yapmamışlardır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* risaleti tebliğ etmiş, emaneti yerine getirmiştir. Bu geceyi tazim etmek ve kutlamak, Allah'ın dininden olmuş olsaydı beyan ederdi.

Şaban Ayının 15. Gecesinde Kutlanması ve Özellikle O Gün Oruç Tutulması

(Berat Kandili)

Bu gece ile ilgili itimat edilmesi caiz olan bir delil yoktur. Fazileti ile ilgili itimat edilmesi caiz olmayan bazı zayıf hadisler varid olmuştur. Bu gece kılınacak namazın fazileti ile ilgili varid olanların hepsi, İbn Receb'in dikkat çektiği gibi uydurmadır. İbn Vaddah, Zeyd b. Eslem'den şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Hocalarımızdan ve fakihlerimizden Şaban ayının 15. gecesine (Beraat Gecesi diye adlandırılan geceye) iltifat eden birine rastlamadık."

SON OLARAK

Âlimler, kanı ve malı helal kılıp kişiyi dinden çıkaran imanı bozan hususların birçok çeşidi ile Müslüman'ın mürtet olabileceğini ifade etmişlerdir.

Bunların en tehlikelileri ve en çok görülenleri şunlardır:

1- Önceki satırlarda da geçtiği üzere Allah Teâlâ'ya ibadette şirk koşturmak.

2- Allah ile kendisi arasında aracılar koyup da onlara dua eden, onlardan şefa'at isteyen ve onlara tevekkül eden kimse icma ile kafir olmuştur.

3- Müşrikleri kafir saymayan veya onların kafir oldukları konusunda şüphe eden ya da onların yollarını doğru gören de küfre girmiştir. İslâm dinini din olarak benimse-

meyen herkes; Yahudi, Hristiyan, Budist veya başka bir şey olsun, kafirdir. Akraba olup olmaması da fark etmez.

4- Başkasının uygulamalarının Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in getirdiği şeylerden daha mükemmel veya başkasının hükmünün O'nun hükmünden daha güzel olduğuna inanan kimse, tağutların hükmünü Rasûlullah'ın hükmünden daha üstün görenler gibi kafirdir.

İnsanların koymuş oldukları düzenlerin ve kanunların İslâm Şeriatı'ndan daha üstün veya ona eşit olduğuna ya da bu kanun ve düzenlerin hükmüne başvurmanın caiz olduğuna (İslâm Şeriatı'nın daha üstün olduğuna inansa bile) inanan veya İslâm nizamının yirmi birinci yüzyılda uygulanamayacağına, bu nizamın Müslümanların gerilemelerine sebep olduğuna, yahut da İslâm'ın hayatın diğer işlerine de müdahale etmeksizin sadece kul ile rabbi arasındaki ilişkiyi düzenlediğine inanan kimse de bu kapsama dâhildir.

Aynı şekilde hırsızın elinin kesilmesi veya evli olduğu hâlde zina eden kimsenin recmedilmesi konusunda Allah'ın hükmünün bu çağa uymadığını düşünen kimse de bu kapsamdadır.

Ayrıca muamelat, hadler ve diğer konularda Allah'ın şeraitinden başkası ile hükmetmenin caiz olduğuna inanan kimse için de, bunun şeraitin hükmünden daha üstün olduğuna inanmasa dahi, aynı durum geçerlidir. Çünkü bu kimse, icma ile Allah'ın haram kılmış olduğu bir şeyi mubah saymıştır. Zina, içki, faiz, Allah'ın şeraitinden başkasıyla hükmetmek gibi dinden olduğu bilinen şeylerden Allah'ın haram kıldıklarını mubah sayan kimse Müslümanların icmasıyla kafirdir.

5- Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in getirdiği herhangi bir şeyi yapsa bile sevmeyip buğz eden kimse de küfre girmiştir. Çünkü Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Bu onların Allah'ın indirdiğinden hoşlanmalarını dolayısıyladır." (Muhammed, 9)

6- Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in dininden olan herhangi bir şeyle veya sevabı ve cezasıyla alay eden kimse de küfre girmiştir. Bunun delili şu ayettir:

“De ki; Allah ile O’nun ayetleriyle ve peygamberleriyle mi alay ediyorsunuz? Hiç özür dilemeyin. Siz imanınızdan sonra inkar ettiniz.” (Tevbe, 65, 66)

7- Sihir, eşleri birbirinden soğutmak ve birbirine ısındırmak çeşitleri ile kim yaparsa veya bunun yapılmasına rıza gösterirse küfre girer. Bunun delili Allah Teâlâ’nın şu sözüdür: “Bu iki melek: ‘Biz ancak bir imtihan vesilesiyiz, sakın küfre düşme!’ demeden kimseye bir şey öğretmiyorlardı.” (Bakara, 102)

8- Müslümanlara karşı müşriklere arka çıkmak, onlara yardımcı olmak. Bunun delili de şu ayettir: “Sizden kim onları dost edinirse, o da onlardandır. Muhakkak ki Allah, zalim kavmi hidayete erdirmez.” (Maide, 51)

9- Hızır'ın Musa aleyhisselâm'ın şeriatı dışına çıkma kapasitesi gibi veya bazı so-filerin şer'i sorumlulukların kendilerinden sakıt olduğuna inanmaları gibi kimi insanların Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in şeriatı dışına çıkma kapasitelerinin bulunduğu inanan kimse de şu ayetten dolayı kafirdir: "Kim İslâm'dan başka bir din ararsa kesinlikle ondan kabul edilmeyecektir ve o ahirette zarara uğrayanlardandır." (Ali İmran, 85)

10- Öğrenmemek ve amel etmemek şeklinde Allah'ın dininden yüz çevirmek. Bunun delilide şu ayettir: "Kendisine Rabbin'in ayetleri hatırlatıldıktan sonra onlardan yüz çevirenden daha zalim kim olabilir?" (Secde, 22)

BİRAZ DURALIM

En büyük cürümlerden, tehlikeli felaketlerden biri de kişinin namazı terk etmesidir.

Namaz kılmayanlar; şeytanların destekçileri, Rahman'ın düşmanları, müminlerin hasımları, kafirlerin kardeşleridir. Firavun ve Haman ile birlikte haşr olunacaklardır. Cehennemde onlarla birlikte evirilip çevrileceklerdir.

Müslim'in rivayetinde Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: "Kişi ile küfür ve şirk arasında, namazı terk etmek vardır."

Tirmizî ve Hâkim'de Abdullah b. Şakîk, Ebû Hureyre radiyallâhu anh tarikinden gelen sahih rivayette Ebû Hureyre: "Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'in as-

habı, namazdan başka hiçbir amelin terk edilmesini küfür olarak görmezlerdi.” demiştir.

Şeyh İbn Useymîn şunları ifade etmiştir: “Namaz kılmayan kimsenin kafir olduğuna hükmettiğimiz takdirde bu durum, o kişi hakkında mürtet hükümlerinin uygulanmasını gerektirir. Yani evliliği sahih olmaz. Namaz kılmadığı hâlde nikah akdi yapılırsa, nikah batıl olur. Nikah akdinden sonra namazı terk ederse, nikahı fesholur ve eşi kendisine helal olmaz. Hayvan boğazlarsa eti yenmez, çünkü haramdır. Mekke’ye giremez. Akrabalarından biri öldüğü takdirde miras alma hakkı bulunmaz. Kendisi öldüğünde cesedi yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz ve Müslümanlarla birlikte defnedilmez. Kıyamet gününde kafirlerle birlikte haşredilir. Namazı terk edenlerin ölüm anındaki hâlleri daha bir felaket ve korkunçtur.

İbnu’l-Kayyım da şunları zikretmiştir: Ölmek üzere bulunanlardan birinin bir

takım masiyetleri ve tefritleri (kusurları) vardı. Fazla geçmedi ölüm gelip çattı. Çevresindekiler hemen yardımına koşup önüne atıldılar. Ona Allah'ı zikrettirmeye, kelime-i tevhidi telkin etmeye başladılar. O ise gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu. Can çekişmeye başlayınca avazı çıktığıınca şöyle bağırdı: "La ilâhe illallâh diyorum. Ama Lâ ilâhe illallâh bana ne fayda verecek?. Allah için tek bir namaz kıldığımı bilmem." Daha sonra hıçkıra hıçkıra öldü.

Amir b. Abdillâh b. Zubeyr. Ölüm döşeğinde iken hayatının son nefeslerini alıyordu. Aile fertleri de çevresinde ağlıyorlardı. Ölümle pençeleşirken müezzinin akşam ezanını okuduğunu duydu. Nefesi boğazında düğümleniyordu. Can çekişmesi şiddetli, sıkıntısı büyüktü. Ezanı duyunca etrafındakilere "Elimi tutun!" dedi. "Nereye böyle?" dediler. "Mescide." dedi. "Bu hâlde mi?" dediler. "Subhânallah! Ezanı, namaza çağırıyor muyum da icabet etmeyecek miyim?. Tutun elimi!." dedi. İki adam kolla-

rına girdi. İmam ile birlikte bir rekat kıldı. Sonra secdede iken vefat etti. Evet, secde hâlinde iken ruhunu teslim etti.

Atâ b. Sâib şöyle anlatmıştır: Ebû Abdırrahman esSülemî'nin yanına geldik. Mescitte namaz kıldığı yerde hasta idi. Durumu ağırlaşınca ve can çekişmeye başlayınca durumuna acıdık. "Yatağa yatsan daha yumuşak olur." dedik. Zar zor nefes alarak şöyle dedi: "Bana falan kimsenin tahdis ettiğine göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: 'Sizden biriniz namaz kıldığı yerde namazı bekler vaziyette bulunduğu sürece namazda sayılır.' Ben bu vaziyette iken ruhumun kabzedilmesini istiyorum."

Kim namazı ikame eder ve mevlasına itaatte sabır gösterirse hayatı O'nun razı olduğu şekilde sonlanır.

Sa'd b. Muâz radiyallâhu anh salih, itaatkâr, gizlice ibadet eden biriydi. Gece onu seher vakitlerindeki ağlamalarıyla ta-

nırdı. Gündüzler de namazı ve istiğfarıyla tanırıdı. Benî Kurayza Savaşı'nda yaralanmıştı. Günlerce hasta olmuş ve sonunda ölüm gelip çatmıştı. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e bildirilince, ashabına "Ona gidin!" dedi. Cabir şöyle anlatmıştır: "Rasûlullah ile beraber çıktık. Öyle hızlı yürüdü ki ayakkabılarımızın kayışları parçalandı. Üzerimizdeki ridalarımız düştü. Ashabı böyle hızlı gitmesine hayret etmişti. Şöyle buyurdu: "Bizden önce meleklerin ona yetişip Hanzala'yı yıkadıkları gibi yıkamalarından korkuyorum." Evine ulaşmıştı. Ama o gidene kadar vefat etmişti. Arkadaşları da cesedini yıkamaktaydılar. Cenaze işlemleri için Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* dışarı çıktı. Oradaki topluluk: "Ya Rasûlullah bundan daha hafif bir ölüyü kabrine taşımamıştık." dediler. Şöyle buyurdu: "Hafif olmasını sağlayan şey, bugünden önce hiç inmemiş olan şu kadar melek bugün inmiş ve sizinle birlikte cenazeyi taşımışlardı. Nefsim elinde olana

yemin olsun ki melekler, Sa'd'ın ruhunu müjdelemişler. Arş onun için sarsılmıştır. "İman edip salih amel işleyenlere gelince, onlar için makam olarak Firdevs cennetleri vardır. Orada ebedî kalacaklardır. Oradan hiç ayrılmak istemezler."

En büyük masiyetlerden biri de zekatı vermemektir. Zekat İslâm'ın rükünlerinin üçüncüsüdür.

Sahîhi Müslim'de yer aldığına göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: "Altın ve gümüş sahibi olup da bunların hakkını ödemeyen kimse için kıyamet gününde bunlar ateşten ince levhalar hâline getirilir. Cehennem ateşinde kızdırılır ve sahibinin yanağı, alnı ve sırtı dağlanır. Bunlar her soğuduğunda tekrar edilir. Miktarı elli bin sene olan bir gün boyunca, kullar arasında hüküm verilinceye kadar ve kul yolunun cennete mi yoksa cehenneme mi gittiğini görünceye kadar bu sürer." Buhârî Peygamber *sallallahu aleyhi*

ve sellem'in şöyle dediğini rivayet etmiştir: "Allah kime mal verir de zekatını ödemezs o mal, kıyamet gününde kendisinin boynuna geçen, ağzından köpük saçan kel bir dev yılan şekline sokulur. Sonra onun avurtlarından yakalayıp "Ben senin malınım, ben senin hazinenim." der." Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* daha sonra şu ayeti okudu: "Allah'ın fazlından kendilerine vermiş oldukları şeylerde cimrilik edenler, bunu kesinlikle kendileri için hayır zannetmesinler. Aksine o şerdir. Cimrilik ettikleri şey kıyamet gününde boyunlarına geçirilecektir."

SON OLARAK

Değerli Kardeşim!

Değerli Bacım!

Ey toplumumuz!

Allah'a davet edene kulak verin, ona icabet edin! Ona inanın ki Allah sizin için günahlarınızı bağışlasın ve sizi elem verici bir azaptan kurtarsın.

Vallahi ben senin için nasihatte bulunuyorum. Bu hak senin önünde ayan beyan ortaya çıkmıştır. Dinin birkaç tane değil, tek bir tane olduğunu öğrenmiş oldun. Allah, kendisinden başka ilah yoktur. Hayy'dır. Kayyum'dur. Tektir. Samed'dir. Kendisine hiç kimsenin şirk koşulmasına razı olmaz.

"Babalarımızı bir din üzere bulduk. Biz

de onların izlerine uyarız.” diyenlerden olma! Sen “Biz muvahhidleriz, itaat edenleriz, tabi olanlarız.” de.

Kabirlerin yanında kurban kesenlerin ya da oralarda Allah’a şirk koşanların çokluğuna aldanma!

Kabirlerde yatanlar hakkında sıkıntıları giderdiklerine, dualara icabet ettiklerine dair düzülen hikaye ve kıssalara kapılma-yasın!

Ebû Talib’e bak. Rasûlullah’ın amcası. Peygamber’in hak olduğunu, hak dinin İslâm olduğunu, putları bir kenara atmak olduğunu tasdik eden adam. O bile devamlı şu sözleri tekrarlardı:

Vallahi ben toprağın bağrına gömülene dek topluluklarıyla sana ilişemeyecekler.

Beni davet ettin. Bildim ki bana nasihat ediyorsun. Dürüstsün, eminsin. İnsanlığın en hayırlı dini olduğunu bildiğim bir dini bana teklif ettin. Kınanma ya da sövülme

korkusu olmasa, beni bu dine girmiş görürdün.

Onun hakka ittibasını, babalara, atalara muhalefet etme korkusu engellemiştir. Hatta bakın. Ölüm döşeginde. Kemikleri incelmış, bedeni zayıflamış, eceli yaklaşmış bir ihtiyar olarak yatarken Peygamber baş ucunda gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak dikiliyor ve "Amca! La ilâhe illallah, de! Lâ ilâhe illallah, de!" diyordu. Kureyş kafirleri de Ebû Talib'in başındaydı. Tevhid kelimesini her söylemek istediğinde "Abdulmuttalib'in dininden yüz mü çeviriyorsun? Abdulmuttalib'in dininden yüz mü çeviriyorsun?" diyorlardı.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, ona kelime-i tevhidi söyletme çabasını sürdürdü. O kafirler de, babalarının ve atalarının dini üzere kalmasını teşvik edip duruyorlardı. En sonunda öldü. Babalarının ve atalarının dini üzere. Putlara ibadet üzere öldü. Meliki Allam'a şirk üzere ölüp gitti.

Artık ruhunu teslim etmiş ve bu dünyadan göç edip gitmişti. Yeri cehennemdi. Ne kötü bir dönüş yeridir orası! Allah cenneti kafirlere haram kılmıştır.

Sahîhayn'da yer aldığına göre Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e "Ya Rasûlullah! Amcan seni korur, sana destek olurdu. Ona herhangi bir faydan oldu mu?" diye soruldu. "Evet" dedi, "Onu cehennemin derinliklerinde buldum ve cehennemin sığ olan yerine çıkardım. Ayaklarının altında iki kor ateş var. Bunlar sebebiyle beyni kaynamaktadır." Hatta putları kıran, Beyti Haram'ı inşa eden, Mevla'sı uğrunda imtihana tabi tutulan, Allah yolunda işkence gören, İbrahim aleyhisselâm'a bakın. Kıyamet gününde babasına faydası dokunmayacak. Çünkü babası müşrik olarak ölmüştü. Buhârî'de yer aldığına göre Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur: "İbrahim kıyamet gününde babası Azer ile karşılaşır. Azer'in yüzünde gam ve keder vardır. İbrahim ona 'Bana isyan etme, de-

memiş miydim ben sana?’ der. Babası da ona ‘Bugün sana isyan etmeyeceğim.’ der. İbrahim ‘Ya rabbi! Sen bana diriltilecekleri gün beni mahcup etmeyeceğini vaat etmiştin. Rahmetten uzak babamın rüsva bir hâlde bulunmasından daha mahcup edici ne var?’ der. Allah Teâlâ da cevaben: “Ben kafirlere cenneti haram kıldım.” buyurur.

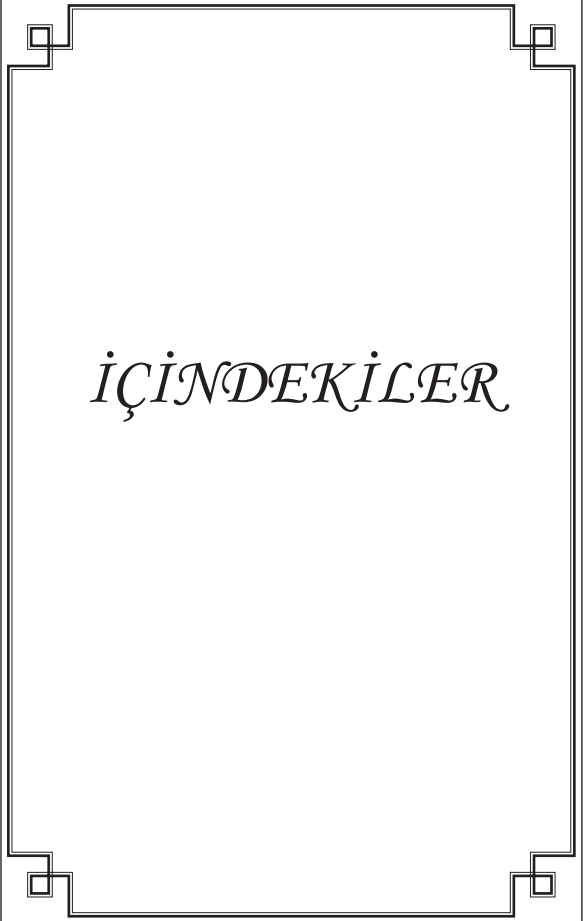
Tüm bunlara dikkat et ve şunu hatırla ki: “İşte o gün kişi kardeşinden, annesinden, babasından, eşinden ve çocuklarından kaçır. O gün herkesin kendine yetip artacak bir derdi vardır.”

“Allah’a selim kalple gelenler dışında malın da evladın da fayda vermeyeceği gün.”

Allah’a dön! Başkalarına nasihat et!

Tevhide davet et! Herkes için Allah’tan hidayet ve doğruluk iste!

Allah en iyi bilendir. Allah Peygamberi’ne salat ve selam etsin!

İÇİNDEKİLER

İÇİNDEKİLER

Takdim	5
Çırpınan Deniz.....	11
Kurtuluş Gemisi.....	19
Sapıklık Başlıyor	23
Kıssa.....	26
Hakikat	29
Kıssa.....	38
Şirkin Çeşitli Şekilleri	42
Çağrı	46
Acı Gerçek	52
Şeyh Berâkat'ın Makamı.....	60
Orada Ne yapıyorlar.....	74
Kalpleri Birbirine Benzedi	78
Şirk Nasıl Ortaya Çıktı	82
Dört İtiraz	91
Çağrı	101

Allah'tan Başkasına Yemin Etmek	104
Muska Boncuk Yaprak	107
Sihir Kehânet	111
Heykellere Tazim	117
Bidat Tevessül	119
Allah'a İmandandır	121
Meleklerle İman	123
Kitaplara İman	127
Nebilere ve Rasûllere İman	128
Ahret Gününe İman	130
Ahret Gününe İmandandır	132
Kadere İman	134
Din İle Alay Etmek	136
Allah'ın İndirdikleri İle Hükmetmemek	137
Kafirlerle Dostluk	140
Ashabın Değerini Düşürmek	143
Bidatlerle Allah'a Yaklaşmak	145
İlginç	150
Bidatlerden Bazıları	152
Son Olarak	155
Biraz Duralım	160
Son Olarak	167

